

Arrest

nr. 308 511 van 19 juni 2024
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 november 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 oktober 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 april 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. BOHLALA *loco* advocaat C. DESENFANS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. Op 16 mei 2022 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in. Op 11 juli 2023 wordt verzoeker gehoord op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Op 23 oktober 2023 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, R. H., verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent Pashtoun van origine, soennitisch moslim en afkomstig van Manzel Bagh dorp in Kandahar stad. Uw familie verhuisde in 2011 naar Uruzgan.

U stopte met school in de negende graad en begon daarna (in 2015) voor hetzelfde bedrijf als uw broer A. te werken, namelijk Kam Air, in Uruzgan. Tijdens uw tewerkstelling ontving uw broer veel telefonische bedreigingen door de taliban. Ze wilden dat jullie producten voor hen naar Kabul brachten, maar jullie weigerden dat steeds. Op een bepaald moment plaatsten zij een bom voor uw bedrijf en daar zijn veel mensen bij omgekomen. Daarna besloten u en uw broer eind 2016/2017 met deze job te stoppen.

Uw familie verhuisde in 2017 naar Kandahar, waar uw broer een job vond als tolk voor de Amerikanen. U werkte samen met uw vader in een apotheek, maar ook hier kregen jullie bedreigingen van de taliban. Op een bepaald moment werd u ook achtervolgd door drie personen die u op uw hoofd en rug hebben geslagen. In 2018 geraakte uw broer gewond en daarop zijn jullie naar Kabul verhuisd. In 2021 werd uw broer vermoord.

U verliet Afghanistan twee maanden voor de machtsovername van de taliban en reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk en Duitsland naar België. Op 11/05/2022 kwam u aan in België en op 16/05/2022 diende u hier ook een verzoek om internationale bescherming in.

Na uw vertrek uit Afghanistan zijn de taliban naar uw huis gekomen en hebben ze naar u gevraagd. Uw ouders zijn op de derde dag na de machtsovername naar Pakistan gevlucht.

Ter ondersteuning van uw verzoek legt u volgende originele documenten neer: uw taskara, uw werkbadge van Kam Air, certificaten van A., een medisch document omtrent uw verwonding en de envelop waarmee de documenten verstuurd werden. U legt ook kopieën neer van volgende documenten: uw paspoort, foto's van u in werkverband, werkdocumenten en foto's van A., de taskara van A., foto's van uw verwondingen na de aanval van de taliban, foto's van de verwondingen van uw broer in het ziekenhuis, foto's van uw broer met zijn kinderen en familiefoto's.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban. U bent er evenwel niet in geslaagd dit aannemelijk te maken, om onderstaande redenen.

Ten eerste maakt u niet aannemelijk dat u en uw broer problemen met de taliban kenden omwille van jullie jobs bij Kam Air. Uw verklaringen omtrent deze zogenaamde vervolgingsfeiten zijn weinig geloofwaardig.

Vooreerst spreekt u over dreigtelefoons en dreigbrieven, maar u legt hier geen geloofwaardige verklaringen over af.

- U geeft aan dat de taliban één à twee keer per dag belden naar uw broer, vanaf u bij Kam Air begon te werken tot het moment dat de aanslag gebeurde (CGVS, p. 11). Ze zouden hierbij gezegd hebben dat jullie ofwel moesten stoppen met jullie werk ofwel taken voor hen moesten doen, zoals producten naar Kabul brengen. Indien jullie weigerden zouden ze 'voor jullie problemen maken' (CGVS, p. 8, 11). Het gaat hierbij dus over een periode van meer dan een jaar waarbij uw broer dagelijks dreigtelefoons van de taliban kreeg. Het is enerzijds vreemd dat hij hierbij niet eerder aan de alarmbel trok en anderzijds is het ook opvallend dat de taliban jullie zo frequent en intensief zouden bedreigen om dan pas na meer dan een jaar over te gaan op daden.*

- De geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent de ontvangen dreigbrieven wordt fundamenteel ondermijnd door het feit dat u deze niet spontaan aanhaalde tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS. Noch tijdens de uiteenzetting van uw problemen in Afghanistan (CGVS, p. 8), noch als er u gevraagd werd om over die bedreigingen te vertellen (CGVS, p. 11), noch als er u specifiek gevraagd werd op welke manier jullie bedreigingen kregen, haalt u deze dreigbrieven aan. Pas nadat u geconfronteerd werd met uw eerdere verklaringen bij de DVZ, haalt u aan dat er inderdaad dreigbrieven verstuurd werden, maar dat deze vraag u*

nog niet werd gesteld (CGVS, p. 13). Het spreekt echter voor zich dat de op u rustende medewerkingsplicht vereist dat u alle elementen ter ondersteuning van uw asielaanvraag zo volledig mogelijk aanbrengt.

- U heeft ook geen inhoudelijke kennis over deze dreigbrieven. U weet niet wat er in deze brieven stond, u heeft dit ook nooit nagevraagd bij uw familie en u weet niet hoeveel brieven er gestuurd zijn (CGVS, p. 13-14). Geconfronteerd met het feit dat het vreemd is dat u nooit aan uw vader of broer gevraagd heeft wat in deze brieven stond, geeft u aan dat het geen nut had dit te vragen en dat u toen nog jong was en dat uw vader dit niet tegen u wou zeggen (CGVS, p. 14). Het is vreemd dat u hier aangeeft dat u 'jong' was en dat uw vader u niet wilde stresseren, als u op dat moment al tewerkgesteld was bij Kam Air en het dus belangrijk was voor u om op de hoogte te zijn van de problemen.

- U kan ook niet met zekerheid zeggen waar de brieven momenteel zijn. U denkt dat ze bij uw vader zijn, maar u heeft bij hem niet nagevraagd wat hij met de brieven gedaan heeft (CGVS, p. 14). U voegt toe dat de brieven toen niet zo belangrijk voor jullie waren en dat u niet wist dat u ze op een dag nodig zou hebben. Dat u de brieven niet in uw bezit heeft, kan nog enigszins begrepen worden, maar dat u helemaal geen navraag heeft gedaan over deze brieven en wat ermee is gebeurd, is uiterst bevreemdend en ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen danig.

Daarnaast spreekt u ook over een bomaanslag in de buurt van uw kantoor.

- U kan hier echter weinig informatie over aanbieden. Zo heeft u geen documenten hieromtrent en kan u ook niet aangeven wat de namen van de slachtoffers zijn. U kan zelfs niet aangeven hoeveel slachtoffers er exact gevallen zijn, maar komt niet verder dan 'Ik weet niet exact hoeveel, maar ik denk twee mensen vermoord en 5 of 6 waren gewond geraakt.' (CGVS, p. 12).

- U legt ook tegenstrijdige verklaringen af over deze aanslag. Op een bepaald moment geeft u aan dat K. in het kantoor was en N. op de luchthaven toen de bomaanslag plaatsvond, maar later geeft u aan dat N. gewond geraakte bij de aanslag, hoewel u eerder dus aangaf dat hij op de luchthaven was (CGVS, p. 12). Ook gaf u initieel aan dat K. en N. verantwoordelijk waren voor het poetsen van het kantoor, terwijl u dan later aangeeft dat ze ook chauffeurs waren (CGVS, p. 10, 12).

- U houdt uw verklaringen hieromtrent over het algemeen vaag. Zo kan u niet aangeven hoeveel tijd na de aanslag jullie naar Kandahar verhuisden. Als er u om een indicatie – en dus geen exact tijdstip – gevraagd wordt, geeft u aan dat u dat niet meer weet (CGVS, p. 14). Nochtans gaat dit hier om een zeer impactvolle gebeurtenis in uw leven; er gebeurde een aanslag op uw werkplaats én uw familie moest uw woonplaats verlaten.

Ook spreekt u over problemen met de taliban nadat uw gezin naar Kandahar – en later naar Kabul – verhuisde. U geeft aan dat ze u via uw vader bleven bedreigen en dat er ook een aanval op u plaatsvond (CGVS, p. 8, 17).

- Het is opvallend dat u aangeeft dat jullie in Kandahar door dezelfde talibs bedreigd werden als in Uruzgan. Op de vraag hoe ze jullie in Kandahar gevonden hebben, geeft u het vage en stereotiepe antwoord dat ze een groot netwerk van spionnen hebben en dat ze het nummer van uw vader in de apotheek gevonden hebben. Ze waren volgens uw verklaringen ook al op de hoogte dat uw broer voor de Amerikanen was begonnen werken (CGVS, p. 17-18).

- Ook uw verklaringen omtrent het incident waarbij u door de taliban geslagen werd zijn weinig overtuigend. U verklaart dat drie talibs u overdag probeerden te ontvoeren, maar dat ze zijn weggegaan nadat u probeerde terug te vechten. Volgens uw verklaringen waren ze echter alle drie gewapend, waardoor het vreemd is dat ze er niet in slaagden u te overmeesteren.

U geeft aan dat ze u lieten gaan omdat u met hen probeerde te vechten, maar dat u wel erg gewond geraakte (CGVS, p. 18-19). U dient hieromtrent een aantal foto's en een medisch document in. De foto's tonen een aantal verwondingen aan; zo zijn er een aantal kleine hoofdwonden en een kleine wonde op uw rug te zien (zie map 'Documenten'). Het medisch document dat u indient is van een dokter in België die aangeeft dat u een litteken heeft met een diameter van 1 cm bij uw linkerslaap, een litteken van 3 cm aan de bovenkant van uw schedel, een litteken van 3 cm aan de achterkant van uw schedel en een litteken op uw rug van 1 cm (zie map 'Documenten'). Het is aan de hand van de foto's en het medisch document echter volstrekt onmogelijk om af te leiden hoe u deze verwondingen heeft opgelopen; u kan deze op gelijk welk moment en op gelijk welke wijze opgelopen hebben.

- U geeft aan dat de taliban rond de machtsovername naar uw huis kwamen en dat ze achter u vroegen (CGVS, p. 22). Opnieuw is dit iets dat u niet spontaan aanhaalt, maar dat u pas aangeeft nadat u geconfronteerd werd met uw verklaringen bij de DVZ (CGVS, p. 8, 21-22). U kan hierbij niet aangeven hoeveel talibs naar uw huis kwamen en verklaart specifiek dat u het niet aan uw vader gevraagd heeft

(CGVS, p. 22). Dat u zich niet informeerde over dit bezoek geeft blijf van een desinteresse in uw asielrelaas en komt uw geloofwaardigheid niet ten goede. Bovendien geeft u aan dat de taliban zelfs niet binnengekomen zijn, wat vreemd is aangezien ze naar u op zoek waren. Er zou dan minstens verwacht kunnen worden dat ze zouden nagaan of u zich niet verschool in uw huis.

Ten slotte wenst het CGVS nog een aantal opmerkingen te maken over uw tewerkstelling bij Kam Air die uw geloofwaardigheid verder aantasten.

- Kam Air is geen overheidsorganisatie, maar een privébedrijf opgericht door Z. K. (zie map 'Landeninformatie'; CGVS, p. 10). U was dus nooit tewerkgesteld voor de voormalige Afghaanse overheid.
- U noemt P. K. als oprichter en eigenaar van het bedrijf, maar dat is de zoon van oprichter Z. K. (zie map 'Landeninformatie').
- De badge die u indient omtrent uw tewerkstelling bij Kam Air is maar geldig tot mei 2016, maar u geeft aan tot eind 2016, begin 2017 gewerkt te hebben én nooit een andere badge gehad te hebben (CGVS, p. 7, 10, 13). Geconfronteerd hiermee geeft u aan dat uw startdatum op de badge vermeld staat en dat er ieder jaar een update zou zijn. U voegt toe dat de kaart bijna een update moest krijgen (CGVS, p. 10). Op uw badge staat echter expliciet vermeld dat deze vervalt op 31/05/2016. Van een luchthavenmaatschappij, waarvan u bovendien aangeeft dat er veel belangrijke personen vervoerd werden (CGVS, p. 11-12), kan verwacht worden dat ze strikt zouden omgaan met de reglementeringen van hun personeel.
- U heeft geen enkele info over het lot en de huidige situatie van uw voormalige collega's bij Kam Air (CGVS, p. 11).

Ten tweede maakt u ook niet aannemelijk dat u, wegens de job van uw broer als tolk, problemen kende in Afghanistan of zou kennen bij terugkeer naar Afghanistan.

Vooreerst dient hier opgemerkt te worden dat u slechts beperkte informatie heeft over de job en documenten van uw broer. Volgens uw verklaringen werkte hij in de luchthaven van Kandahar samen met de special forces en was het zijn job om mee te gaan als tolk op missies naar Helmand en verschillende districten in Kandahar (CGVS, p. 15).

- U geeft aan dat uw broer nooit anekdotes gedeeld heeft over zijn werk en dat u dat ook nooit aan hem gevraagd heeft (CGVS, p. 16).
- U dient een foto in van een medaillon waarop 'Operation Enduring Freedom' vermeld staat, maar het enige dat u hierover kan zeggen is dat hij het kreeg 'Omdat hij goed gewerkt heeft, hij was altijd op tijd, heeft zijn taken goed gedaan. Daarom hebben ze dat aan hem gegeven.' (CGVS, p. 17).
- U dient een aantal originele certificaten in, maar weet niet exact van welke missies die zijn.
- U dient ook enkel een kopie in van zijn werkbadge en geeft aan dat uw vader alles heeft gestuurd dat hij bijhad (CGVS, p. 16-17).

Daarnaast bezit u ook slechts weinig informatie over de vervolgingsfeiten ten aanzien van uw broer. U geeft aan dat uw broer in 2018 verwond werd en dat hij in 2021 vermoord werd (CGVS, p. 8).

- U kan weinig vertellen over aanslag van 2018. Gevraagd om hierover te vertellen, geeft u enkel aan dat uw broer in Durakhi in Kandahar was en dat twee mensen een aanslag gepleegd hebben met een motorfiets waarbij hij gewond geraakte (CGVS, p. 19). Hij zou daar samen geweest zijn met de twee collega's die met hem werkten in de luchthaven, maar u bent dit niet zeker (CGVS, p. 19). Als er u bijvragen gesteld worden, geeft u aan dat uw broer tegen u zei dat ze met de motorfiets naar hem kwamen en hem daarna geslagen hebben (CGVS, p. 20). De foto's van de verwondingen die u hieromtrent neerlegt, tonen echter duidelijk snijwonden aan (zie map 'Documenten'). Dat u niet zou weten dat uw broer neergestoken was en dat hij u dit niet zou vertellen, is uiterst bevreemdend.
- Over het incident waarbij uw broer om het leven kwam, vertelt u weinig doorleefd. Gevraagd om hierover te vertellen, antwoordt u enkel: 'Hij is buiten het huis gegaan en ze hebben hem daar geschoten en dan mijn vader is naar beneden gekomen en hij heeft gezien en ook andere mensen zijn erbij gekomen en we hebben gezien dat hij was vermoord.' (CGVS, p. 20). U voegt toe dat hij in de autoparking neergeschoten werd (CGVS, p. 21).

- U kan enkel aangeven dat uw broer in 2021 gestorven is, maar u weet niet in welke maand dit was. De dood van uw broer is nochtans een impactvolle gebeurtenis én u geeft aan dat u naar de begrafenis bent gegaan (CGVS, p. 21). Het is dus uiterst bevreemdend dat u hier geen preciezere tijdsindicatie kan geven.
- U legt geen enkele foto of document neer omtrent diens overlijden of diens begrafenis.

Ten slotte wenst het CGVS op het volgende te wijzen:

- Uit de beschikbare informatie blijkt dat bepaalde personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. U haalt aan dat uw broer werkte als tolk voor de Amerikanen en dat hij gedood werd door de taliban. Zoals hierboven vermeld kan echter geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen omtrent diens vervolging. Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen over de vervolging van uw broer toont u de problematische situatie waarin deze laatste zich volgens uw verklaringen bevond niet aan.
- Wat uw situatie betreft, kan worden opgemerkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. U haalt geen dergelijke zaken aan. Het loutere feit dat u een familielid bent van een vroeger lid van het ANSF, waarvan u a priori niet aannemelijk maakt dat hij zélf te maken heeft met daden van vervolging, is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken.
- Ook wat betreft de huidige situatie van uw familieleden overtuigen uw verklaringen niet. Indien er omwille van de voormalige job van uw broer gevaar zou zijn voor zijn gezinsleden, is het vreemd dat enkel u het land diende te verlaten en dat uw jongere broer en vader pas twee maanden later het land verlieten (CGVS, p. 8). U legt omtrent hun huidige verblijfplaats ook geen foto's of documenten neer, hoewel hier tijdens het persoonlijk onderhoud expliciet naar gevraagd werd (CGVS, p. 22) waardoor u dus niet verder komt dan blote beweringen over hun huidige verblijfplaats en situatie.
- Het CGVS baseert zich hierbij op volgende informatie: https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en [https:// euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023](https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023)

Ten derde is uw gedrag niet te rijmen met een nood aan internationale bescherming.

- Na uw aankomst in de Europese Unie passeerde u verscheidene Europese landen zonder een verzoek om internationale bescherming in te dienen of af te werken (CGVS, p. 6). Dit doet afbreuk aan de gegrondheid van uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het reële risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat het concrete land waar de asielzoeker terecht komt en dat aan hem bescherming verleent, ondergeschikt is aan het feit daadwerkelijk tegen zijn vervolger(s) beschermd te worden. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst, mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming.
- In Bulgarije en Oostenrijk gaf u een ander geboortjaar op; daar verklaarde u namelijk in 2003 geboren te zijn, terwijl u in België 1996 aangaf (zie administratief dossier). Geconfronteerd hiermee geeft u aan dat u een foute datum gegeven heeft omdat u daar niet wou blijven en verder wou reizen (CGVS, p. 4). Dat u er geen graten in ziet om een valse geboortedatum op te geven, geeft weinig blijk van medewerking met de procedure en ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid danig.

Ten slotte kunnen uw documenten bovenstaande appreciatie niet ombuigen.

- Uit de toegevoegde informatie blijkt dat allerhande documenten wegens de hoge corruptiegraad in Afghanistan eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt (zie map 'Landeninformatie'). Kopieën van documenten kunnen daarnaast makkelijk bewerkt worden door middel van knip – en plakwerk, waardoor de bewijswaarde hiervan sowieso laag is.
- Uw taskara, uw paspoort, de taskara van uw broer, het diploma van uw moeder en de familiefoto's vormen hoogstens een begin van bewijs van uw identiteit en familieband.
- De overige documenten kwamen hierboven al aan bod.

Gelet op wat voorafgaat, kan er geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas, zodat u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan:

Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan. Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in

wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de

rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld

dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban.

Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de

specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie administratief dossier).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Beoordeling

2.1. Algemeen

De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1, van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van

herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.2. Procedurele noden

Artikel 48/9, § 1, van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk.”

In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat uit de gegevens van de zaak niet blijkt dat de verzoeker bijzondere procedurele noden heeft. Dit wordt door de verzoeker ook niet betwist.

2.3. Verzoekschrift en stukken

2.3.1. Verzoeker voert twee middelen aan die hij uiteenzet als volgt:

“Het middel is gebaseerd op de kennelijke beoordelingsfout en de schending van :

- Artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen;*
- Artikelen 48 tot en met 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;*
- De motiveringsplicht die is vastgelegd in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en in de artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen;*
- De zorgvuldigheidsplicht, het “algemene beginsel van behoorlijk bestuur en van zorgplicht”.*

De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie zich zorgvuldig informeert alvorens haar besluiten te nemen en dat zij haar besluiten naar behoren met redenen omkleedt. De zorgvuldigheid waarmee de administratie de relevante feiten moet zoeken en beoordelen, is reeds lang door de Raad van State vastgesteld:

« veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause » (RvS., 23 februari 1966, nr 58.328) (vrije vertaling : “ervoor zorgen dat, alvorens een beslissing te nemen, alle relevante informatie over de zaak wordt verzameld en zorgvuldig wordt overwogen, zodat een volledig geïnformeerd besluit kan worden genomen”);

« un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre une décision » (RvS, 31 mei 1979, nr 19.671) (vrije vertaling : “een volledig en specifiek onderzoek van de gegevens in de zaak, alvorens een beslissing te nemen”);

« le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce » (RvS, nr 220.622 van 17 september 2012) (vrije vertaling : “de zorgvuldigheidsplicht maakt deel uit van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en verplicht de overheid ertoe de feiten grondig

te onderzoeken, de informatie te verzamelen die nodig is om een beslissing te nemen en rekening te houden met alle elementen van het dossier, zodat zij haar beslissing kan nemen met volledige kennis van zaken en na een redelijke afweging te hebben gemaakt van alle elementen die voor de oplossing van het betrokken dossier van nut zijn” ;

« rapportée à la constatation des faits par l'autorité, la mission de sauvegarde du droit incombant au Conseil d'Etat a toutefois pour corollaire que celui-ci doit examiner si cette autorité est arrivée à sa version des faits dans le respect des règles qui régissent l'administration de la preuve et si elle a réellement fait montre, dans la recherche des faits, de la minutie qui est de son devoir » (RvS., Claeyss, nr 14.098, du 29 april 1970) (vrije vertaling : “Uit de taak van de Raad van State om het recht te beschermen vloeit voort dat hij moet nagaan of de overheid bij de vaststelling van haar versie van de feiten de regels inzake bewijsverkrijging in acht heeft genomen en of zij bij het onderzoek van de feiten werkelijk de zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd die haar plicht is”).

De motiveringsplicht, die is vastgelegd in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en in de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen, houdt in dat de administratie schriftelijk de (feitelijke en juridische) redenen uiteenzet waarop een beslissing is gebaseerd (formele motivering), en dat deze motivering nauwkeurig, toelaatbaar en relevant is (materiële motivering).

Om aan de motiveringsplicht te voldoen, moet:

« que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir la contester dans le cadre d'un recours et, à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet » (CCE nr 100 300 van 29 maart 2013) (vrije vertaling : “de beslissing moet de motivering van de auteur duidelijk en ondubbelzinnig weergeven, zodat de geadresseerde van het besluit de motivering ervan kan begrijpen en, in voorkomend geval, in het kader van een beroep kan aanvechten en de bevoegde rechter zijn toetsing ter zake kan uitoefenen”)

« en omettant de se prononcer sur le contenu des différents éléments précités, la partie défenderesse a failli à son obligation de motivation formelle. » (CCE nr 95 594 van 22 januari 2013) (vrije vertaling : “door niet in te gaan op de inhoud van de verschillende voormelde elementen, heeft de verwerende partij niet voldaan aan haar verplichting tot formele motivering”)

« la motivation doit être adéquate et le contrôle s'étend à cette adéquation, c'est-à-dire l'exactitude, l'admissibilité et la pertinence des motifs » (CCE, 25 april 2002, nr 105.385) (vrije vertaling : “de motivering moet toereikend zijn en de toetsing strekt zich uit tot deze toereikendheid, d.w.z. de juistheid, ontvankelijkheid en relevantie van de motivering”) (materiële motivatie) ;

« selon les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, la motivation dont chaque acte administratif doit faire l'objet consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait qui ont déterminé son adoption ; que cette motivation doit être adéquate, c'est-à-dire exacte, complète et propre au cas d'espèce » (RvS arrest nr 185724 van 19 augustus 2008 ; RG : A.179.818/29.933) (vrije vertaling : “dat volgens de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, de motivering waarvan elke bestuurshandeling het voorwerp moet uitmaken bestaat in de vermelding, in de handeling, van de juridische en feitelijke overwegingen die tot de vaststelling ervan hebben geleid; dat deze motivering toereikend moet zijn, dat wil zeggen nauwkeurig, volledig en specifiek voor het geval in kwestie”)

Het Grondwettelijk Hof heeft in arrest nr. 74/2014 van 8 mei 2014 het belang van de belangen die de formele motiveringsplicht beoogt te waarborgen, in deze bewoordingen benadrukt (B.9.5):

“Het recht op de uitdrukkelijke motivering maakt het mogelijk het jurisdictionele toezicht op de bestuurshandelingen met individuele draagwijdte en de inachtneming van het beginsel van de wapengelijkheid in het kader van de administratief contentieux te versterken. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, die de bestuurde in staat moet stellen te beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt, zou zijn doel voorbijschieten indien die bestuurde de motieven die de beslissing verantwoorden pas te weten kan komen nadat hij beroep heeft ingesteld.”

4.1 Toekenning van de vluchtelingenstatus

Verzoeker vreest voor vervolging door de gewapende groeperingen wegens:

- Persoonlijk problemen met hen;
- Het behoren tot de sociale groep van “verwesterde Afghansen”, en zijn toegeschreven politieke en religieuze overtuiging (Vrees in verband met “verwestering”).

Deze vrees vallen volledig binnen de werkingsfeer van artikels 48/3 et 48/5 van de Vreemdelingenwet (dit wordt niet betwist door de verwerende partij).

Verzoeker verzoekt derhalve primair om toekenning van de vluchtelingenstatus.

4.1.1 Aangaande de problemen met de Taliban

De verwerende partij is van mening dat er geen geloof kan gehecht worden aan het relaas van verzoeker wegens een aantal vermeende tegenstrijdigheden en onwaarschijnlijkheden.

Op basis van de hieronder uitleggingen, meent de verzoekende partij, ten eerste, dat de grieven van het CGVS niet draagkrachtig zijn, en ten tweede, dat hij een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn

asielverzoek aannemelijk te maken. Verzoeker Hij beantwoordde de vragen van de agent zo goed als hij kon, die soms veel te uitgebreid waren voor zijn profiel (we komen hier nog op terug). Hij heeft ook een coherent relaas afgelegd, zonder tegenstrijdigheden over de essentiële elementen. Na herlezing van het gehele van zijn verklaringen in samenhang met objectieve informatie over Afghanistan zijn er dus voldoende elementen om zijn verklaringen als vastgesteld te beschouwen.

Zou er nog onduidelijkheden bestaan, meent de verzoekende partij dat hetzij verder onderzoek is vereist, hetzij hem het voordeel van twijfel toegekend moet worden. Uw Raad beoordeelde in dit verband tevens meermaals dat het risico objectief primeerde op de soms onduidelijkere verklaringen over bepaalde aspecten van een relaas: « dans les cas où un doute existe sur la réalité de certains faits ou la sincérité du demandeur, l'énoncé de ce doute ne dispense pas de s'interroger in fine sur l'existence d'une crainte d'être persécuté qui pourrait être établie à suffisance, nonobstant ce doute, par les éléments de la cause qui sont, par ailleurs, tenus pour certains ».

Volgens vaste rechtspraak: « les contradictions et incohérences relevées par l'autorité compétente doivent être d'une importance telle qu'elles ne sont pas raisonnablement explicables et qu'elles justifient la certitude que le demandeur d'asile n'a pas la qualité de réfugié ».

Voorts zal worden aangetoond dat zowel bij de gestelde vragen als bij de beoordeling van de verklaringen van verzoekster geen rekening is gehouden met het ongeschoolde profiel van verzoeker. Toch vereist het Handvest van het persoonlijk onderhoud dat : "de vragen en de gebruikte informatie houden rekening met de persoonlijkheid, de ervaringen en de culturele achtergrond van de verzoeker (leeftijd, geslacht, gezondheidstoestand, sociale status, schoolopleiding, religie, enz.)".

4.1.1.1 Aangaande de bedreigingen van de Taliban

In de bestreden beslissing trok de verwerende partij het relaas van verzoeker in twijfel, met name vanwege de inconsistentie en ongeloofwaardigheid van het gedrag van de Taliban, met name met het feit dat de Taliban bedreigingen aan zijn broer tijdens gedurende één jaar hebben uitgesproken. De verzoeker wenst te bevestigen wat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS heeft gezegd en beweert hij dat de gebeurtenissen zich hebben afgespeeld zoals hij ze aan het CGVS heeft beschreven.

In het onderhavige geval stelt de verwerende partij zich tevreden met het op volstrekt subjectieve wijze in twijfel trekken van verzoekers verklaringen, zonder de inhoud van verzoekers verklaringen echt te bekritisieren.

Uiteindelijk formuleerde het CGVS dus geen grief of ernstige inconsistentie met betrekking tot de feitelijke inhoud van deze opmerkingen over de bedreigingen van de Taliban tegen zijn broer. In dit verband moet opgemerkt worden dat de Raad al de gelegenheid heeft gehad om dit soort redenering te bekritisieren:

" tandis qu'il ressort de la décision querellée que la partie défenderesse a, pour sa part, fondé sa conviction en se référant essentiellement aux déclarations de la partie requérante se rapportant à la détention qu'elle a invoqué avoir subie consécutivement à ces événements, déclarations qu'elle qualifie de « succinctes », alors que leur rappel constitue le plus long paragraphe de l'acte attaqué » (Arrest n° 105 148 van 17 juni 2013, punt 5.2.1).

In tegenstelling tot de verwerende partij zijn wij van mening dat de verklaringen van verzoeker volkomen plausibel lijken.

Ten slotte, met betrekking tot het feit dat verzoeker tijdens zijn onderhoud bij de Dienst vreemdelingenzaken geen melding heeft gemaakt van de dreigbrieven, heeft verzoeker erop gewezen dat de dreigbrieven niet rechtstreeks aan hem waren gericht, maar via de Imam van het dorp aan zijn vader waren overhandigd.

Bovendien wenst verzoeker erop te wijzen dat zijn interview bij DVZ zeer kort was, en hem werd gevraagd om kort te zijn in zijn verklaringen. Bovendien heeft verzoeker het CGVS hier aan het begin van het interview op gewezen:

(notities van het persoonlijk onderhoud (hierna NPO), blz. 2)

Volgens de verzoekende partij is het ook noodzakelijk om rekening te houden met de voorwaarden waaronder deze onderhouds bij DVZ plaatsvinden, en het gehoorverslag van DVZ niet zo strikt te lezen.

Inderdaad zijn de omstandigheden van het onderhoud heel vaak moeilijk, frustrerende (in lawaai, soms meerdere mensen in hetzelfde kantoor, soms geen mogelijkheid om de verklaringen te herlezen, etc.) en de kandidaten worden onder druk gezet om niet in detail te treden en de feiten kort samen te vatten.

Bovendien hebben asielzoekers vaak nog nooit een advocaat ontmoet, en ze zien niet de noodzaak in om te eisen dat hun verklaringen worden herlezen, om voorzichtig te zijn over wat er in deze vragenlijst is geschreven, en om alle relevante aspecten van hun verzoek beknopt te presenteren. Soms zijn ze zelfs verplicht om te tekenen zonder dat ze de vragenlijst kunnen herlezen, of zonder dat de tolk het terugleest. In dit verband melden veel asielzoekers pas later, met name tijdens hun onderhoud bij het CGVS, fouten, correcties en omissies met betrekking tot de inhoud van de vragenlijst. Velen ondertekenen ook documenten zonder ze deze te lezen (bvb de documenten om in aanmerking te komen voor rechtsbijstand). Bovendien worden zij niet bijgestaan door hun raadsman tijdens hun onderhoud bij DVZ, zodat het onmogelijk is om de manier waarop het onderhoud werd gehouden te controleren. Er zij ook aan herinnerd dat verzoeker een vrij ingewikkeld migratietraject heeft gehad (bijna één jaar tussen zijn vertrek uit Afghanistan en zijn aankomst in België).

Hieraan moet worden toegevoegd dat het feit dat verzoeker de dreigbrieven niet heeft genoemd tijdens zijn interview bij DVZ geenszins een tegenstrijdigheid vormt, aangezien de dreigbrieven slechts één van de vele

elementen zijn in het relaas van verzoeker. De belangrijkste redenen die verzoeker ertoe hebben aangezet om Afghanistan te verlaten, werden zowel tijdens zijn interview bij DVZ als tijdens zijn persoonlijke interview bij het CGVS duidelijk genoemd.

Als gevolg van de bovenstaande opmerkingen, is de verzoekende partij van mening dat de asielinstanties bijzonder flexibel en aanpasbaar moeten zijn met betrekking tot de inhoud van deze vragenlijsten.

4.1.1.2 Aangaande de aanval tegen zijn kantoor en de problemen met de Taliban

Ten eerste verweet de verwerende partij verzoeker dat hij geen bewijsstukken had om aan te tonen dat de Taliban in 2016 een aanval hadden uitgevoerd op de plaats waar hij werkte. In dit verband is het de moeite waard om paragraaf 196 van de Gids voor Procedures in herinnering te brengen, waarin staat dat

:« C'est un principe général de droit que la charge de la preuve incombe au requérant. Cependant, il arrive souvent qu'un requérant ne soit pas en mesure d'étayer ses déclarations par des preuves documentaires ou autres, et les cas où le requérant peut fournir des preuves à l'appui de toutes ses déclarations sont l'exception bien plus que la règle. Dans la plupart des cas, une personne qui fuit la persécution arrive dans le plus grand dénuement et très souvent elle n'a même pas de papiers personnels. Aussi, bien que la charge de la preuve incombe en principe au requérant, la tâche d'établir et d'évaluer tous les faits pertinents sera-elle menée conjointement par le requérant et l'examineur. Dans certains cas, il appartiendra même à l'examineur d'utiliser tous les moyens dont il dispose pour réunir les preuves nécessaires à l'appui de la demande. Cependant, même cette recherche indépendante peut n'être pas toujours couronnée de succès et il peut également y avoir des déclarations dont la preuve est impossible à administrer. En pareil cas, si le récit du requérant paraît crédible, il faut lui accorder le bénéfice du doute, à moins que de bonnes raisons ne s'y opposent ».

Het gebrek aan bewijs kan de verzoeker dus niet verweten worden, aangezien deze situatie inherent is aan de meeste asielzoekers.

Bovendien was verzoeker niet aanwezig op het evenement. Bijgevolg kan hij onmogelijk gedetailleerd commentaar geven op een gebeurtenis die hij niet rechtstreeks heeft meegemaakt. Hieraan moet worden toegevoegd dat de aanval meer dan zeven jaar geleden plaatsvond, en dat verzoeker in de tussentijdse periode :

- Verzoeker het slachtoffer was van rechtstreekse aanvallen van de Taliban;
- Zijn broer werd vermoord;
- Hij zijn land van herkomst moest ontvluchten vanwege aanhoudende bedreigingen tegen hem;
- Zijn familie rechtstreeks door de Taliban werd bedreigd en naar Pakistan moest vluchten om zich te beschermen.

Rekening houdend met al deze factoren is het niet verrassend dat verzoeker niet meer precies weet wanneer de aanval van de Taliban op zijn voormalige werkplek plaatsvond, of hoeveel mensen daarbij gedood werden.

Met betrekking tot de problemen die verzoeker heeft ondervonden met de Taliban, in het bijzonder de mishandeling, wijst verzoeker erop dat hij alle vragen van de Protection officer (hierna PO) heeft beantwoord: (NPO, blz. 18-19)

Zoals vermeld in punt 4.1.1.1 van het verzoekschrift, maakt de verwerende partij geen duidelijk verwijt met betrekking tot de problemen die verzoeker ondervond met de Taliban.

Zij acht de verklaringen van verzoeker over dit onderwerp slechts "ongeloofwaardig" zonder de inhoud ervan te bekritisieren.

Bovendien had verzoeker medische documenten overgelegd waaruit bleek dat hij verwondingen had opgelopen. Deze documenten vormden op zijn minst een begin dat de verklaringen geloofwaardiger maakte. Deze grief lijkt ongegrond te zijn.

4.1.1.3 Aangaande zijn broer

De verwerende partij verwijt verzoeker dat hij geen precieze gegevens heeft verstrekt over het werk van zijn broer bij de Amerikanen. Verzoeker stelt vast dat de verwerende partij onvoldoende rekening houdt met de culturele bijzonderheid van de Afghaanse samenleving wat betreft de "familierelatie". Zoals uitgelegd tijdens zijn persoonlijk onderhoud, begon de broer van de verzoeker, nadat het bedrijf waarvoor ze beiden werkten was aangevallen, een nieuwe baan als tolk voor de Amerikanen (NPO, p. 15).

De verzoeker heeft aan zijn raadsman uitgelegd dat hij niet veel contact had met zijn broer toen hij aan zijn nieuwe baan in Kandahar begon. Hij voegde eraan toe dat familierelaties in de Afghaanse cultuur anders waren dan in het Westen. In Afghaanse families worden familieleden niet ondervraagd over hun beroepsactiviteiten (vooral niet als deze zo gevoelig liggen als die van de broers van verzoeker).

Deze culturele verschillen worden bevestigd door objectieve bronnen:

"Family roles vary between ethnicities, socioeconomic statuses and regions. Nevertheless, a traditional patriarchal age hierarchy prevails throughout all. The eldest male has the most authority and decision-making power and usually controls all family spending. Every decision has to be approved by the husband or father.

Men carry the economic burden of the family and often have to single-handedly support the entire household. For a husband and father in Afghanistan, this can mean having to earn enough to support himself, his wife, his children and any parent or in-law living with the nuclear family. Brothers and sons must also help to economically support the family, protect the family honour and discipline any misbehaviour. Women are largely in charge of the domestic chores, cooking, raising the children, entertaining guests and catering to the

needs of the man of the house. It is seen as the woman's duty to ensure guests are properly entertained and catered to in the most hospitable way the household can afford. The senior woman will also be in charge of portioning a family's supply of food for the year."

Bovendien legt verzoeker uit dat hij op dat moment ook persoonlijke problemen had met de Taliban (met name de aanslag in 2017). Daarom was het niet verwonderlijk dat de verzoeker niet veel details kon geven over het werk van zijn broer met de Amerikanen.

Tot slot, met betrekking tot het gebrek aan bewijs van de dood van haar broer, verwijzen we naar punt 4.1.1.2 van het verzoekschrift, waarin wordt uitgelegd dat het gebrek aan bewijsstukken een situatie is die inherent is aan een groot aantal asielzoekers.

Bovendien vluchtte de familie van verzoeker naar Pakistan om aan de Taliban te ontsnappen, vanwege de bedreigingen waarmee ze werden geconfronteerd. Als gevolg daarvan heeft verzoeker geen leden van zijn kernfamilie meer in Afghanistan die hem documenten zouden kunnen verstrekken die getuigen van de dood van zijn broer A..

Gelet op het voorgaande kon van verzoeker redelijkerwijs niet meer informatie worden verwacht dan die welke hij reeds in zijn persoonlijk onderhoud heeft verstrekt.

4.1.1.4 Aangaande de vrezen van verzoeker

De verwerende partij merkte op dat verzoeker in Oostenrijk en Bulgarije verklaarde dat hij in 2003 was geboren, terwijl hij in België verklaarde dat hij op 28.05.1996 was geboren. Hierop antwoordde verzoeker uitdrukkelijk dat hij vrijwillig de verkeerde geboortedatum had opgegeven omdat hij daar niet wilde blijven (NPO, blz. 4).

Verzoeker legde aan zijn raadsman uit dat hij had gehoord over de slechte behandeling van Afghaanse asielzoekers in Oostenrijk en Bulgarije, en dat hij daarom dacht dat hij, door een geboortedatum op te geven die hem minderjarig maakte, beter beschermd zou zijn dan wanneer hij zijn echte geboortedatum had opgegeven.

Er moet worden benadrukt dat fysiek geweld tegen aanvragers van internationale bescherming, met name in Bulgarije, algemeen bekend is.

In haar rapport over Bulgarije uit 2022 schreef Amnesty International dat :

« Droits des personnes réfugiées ou migrantes

Le nombre de personnes réfugiées et migrantes se présentant à la frontière turque a fortement augmenté. Les autorités ont enregistré plus de 85 000 arrivées, soit plus de deux fois plus qu'en 2021. Les renvois sommaires, parfois accompagnés de violences, restaient très fréquents.

Plusieurs organisations de défense des droits fondamentaux ont dénoncé les pratiques discriminatoires qui continuaient d'avoir cours au sein du dispositif d'asile, les demandes des ressortissant-e-s de certains pays, comme l'Afghanistan, l'Algérie, le Bangladesh, le Maroc ou la Tunisie étant systématiquement rejetées.

La Bulgarie a accueilli près d'un million de personnes de nationalité ukrainienne, essentiellement des femmes et des enfants, et accordé l'accès aux soins de santé, aux services sociaux et à l'éducation aux 150 000 personnes qui avaient fait une demande de protection temporaire. De nombreuses personnes réfugiées sont parties après septembre, sur fond d'incertitude croissante quant à la prolongation du programme d'hébergement en hôtel mis en place par le gouvernement. Le Haut-Commissariat des Nations unies pour les réfugiés a instamment prié les autorités de trouver une solution d'hébergement durable pour les réfugié-e-s.

À plusieurs reprises, les autorités bulgares ont installé à titre provisoire des réfugié-e-s ukrainien-ne-s, y compris des familles avec enfants, dans un centre d'hébergement temporaire situé à Elkhovo. Or, ce centre avait été initialement conçu pour placer en détention des personnes entrées clandestinement sur le territoire. Le Comité Helsinki de Bulgarie (ONG) a dénoncé les conditions de vie inappropriées et indignes qui y régnaient. En août, une cour d'appel de Varna a annulé une décision prise par un tribunal de district, qui s'était prononcé en faveur de l'extradition vers la Russie d'Alexeï Altchine, un ressortissant russe qui avait critiqué l'invasion de l'Ukraine par son pays. La cour d'appel a estimé qu'étant donné ses convictions politiques, Alexeï Altchine risquait d'être victime de violations de ses droits fondamentaux à son retour. »

(Amnesty International, « Bulgarie 2022 », beschikbaar op : <https://www.amnesty.org/fr/location/europe-and-centralasia/bulgaria/report-bulgaria/>)

Met dit in gedachten is het niet verrassend dat de verzoeker zichzelf probeerde te beschermen door een geboortedatum op te geven die hem minderjarig maakte, in plaats van zijn echte leeftijd op te geven.

Er zij ook op gewezen dat de verzoekende partij geen toegang had tot de verklaringen die de verzoeker in Oostenrijk heeft afgelegd, aangezien de verwerende partij geen kopie van de notities van zijn onderhoud in Oostenrijk bij het administratief dossier van de verzoeker heeft gevoegd. Ten slotte is de verwerende partij van mening dat het feit dat verzoeker niet heeft gewacht tot zijn verzoek om internationale bescherming was afgehandeld toen hij in Bulgarije of Oostenrijk was, afbreuk doet aan de realiteit en de actualiteit van zijn vrees. In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, wenst verzoeker erop te wijzen dat deze vrezen in geval van terugkeer naar Afghanistan reëel en voldoende ernstig zijn om bescherming van de Belgische autoriteiten te vereisen. Overigens is het voor de beoordeling van de vrezen van verzoeker voor terugzending naar Afghanistan belangrijk bepaalde essentiële beginselen uit de Proceduregids in herinnering te brengen :

« Les mots «craignant avec raison d'être persécuté» sont les mots clés de la définition. Ils expriment la position de ses auteurs quant aux principaux éléments constitutifs de la notion de réfugié. Ils substituent aux définitions antérieures des réfugiés par catégories (c'est-à-dire des personnes d'une certaine origine ne

jouissant pas de la protection de leur pays) l'idée générale de « crainte » inspirée par un juste motif. La notion de crainte étant subjective, la définition implique la présence d'un élément subjectif chez la personne qui demande à être considérée comme réfugié. La détermination de la qualité de réfugié consistera donc plus en une évaluation des déclarations de l'intéressé qu'en un jugement porté sur la situation existant dans son pays d'origine » (§ 37).

De persoonlijke vrees van verzoekers zijn echter gebaseerd op een objectieve context die niet kan worden verborgen of betwist: de veiligheidssituatie in Afghanistan is zeer zorgwekkend en gevaarlijk voor burgers (zie infra). Benadrukt moet worden dat vrees zowel vanuit een objectief als een subjectief perspectief moet worden geanalyseerd. Het UNHCR-handboek met procedures en criteria stelt in dit verband duidelijk dat :

« 38. L'élément de crainte – qui est un état d'esprit et une condition subjective est précisé par les mots « avec raison ». Ces mots impliquent que ce n'est pas seulement l'état d'esprit de l'intéressé qui détermine sa qualité de réfugié mais que cet état d'esprit doit être fondé sur une situation objective. Les mots « craignant avec raison » recouvrent donc à la fois un élément subjectif et un élément objectif et, pour déterminer l'existence d'une crainte raisonnable, les deux éléments doivent être pris en considération.

(...)

40. La prise en considération de l'élément subjectif implique nécessairement une appréciation de la personnalité du demandeur, étant donné que les réactions psychologiques des individus ne sont pas forcément identiques dans les mêmes circonstances. Une personne peut avoir des convictions politiques ou religieuses suffisamment fortes pour que le mépris de ces convictions lui soit intolérable; chez une autre, les convictions seront beaucoup moins fortes. Une personne peut partir sur un coup de tête, tandis qu'une autre préparera minutieusement son départ.

41. Étant donné l'importance que l'élément subjectif revêt dans la définition, il est indispensable, lorsque les circonstances de fait n'éclairent pas suffisamment la situation, d'établir la crédibilité des déclarations faites. Il faut alors tenir compte des antécédents personnels et familiaux du demandeur, de son appartenance à tel ou tel groupe racial, religieux, national, social ou politique, de sa propre interprétation de sa situation et de son expérience personnelle – en d'autres termes, de tout ce qui peut indiquer que le motif essentiel de sa demande est la crainte. La crainte doit être raisonnable. Une crainte exagérée peut néanmoins être fondée si, compte tenu de toutes les circonstances du cas considéré, cet état d'esprit peut être considéré comme justifié.

42. Il est nécessaire d'évaluer les déclarations du demandeur également en ce qui concerne l'élément objectif. Les autorités qui sont appelées à déterminer la qualité de réfugié ne sont pas tenues d'émettre un jugement sur les conditions existant dans le pays d'origine du demandeur. Cependant, les déclarations du demandeur ne peuvent pas être prises dans l'abstrait et elles doivent être considérées dans le contexte général d'une situation concrète.

Si la connaissance des conditions existant dans le pays d'origine du demandeur n'est pas un but en soi, elle est importante parce qu'elle permet d'apprécier la crédibilité des déclarations de l'intéressé. En général, la crainte exprimée doit être considérée comme fondée si le demandeur peut établir, dans une mesure raisonnable, que la vie est devenue intolérable pour lui dans son pays d'origine pour les raisons indiquées dans la définition ou qu'elle le serait, pour les mêmes raisons, s'il y retournait.

43. Il n'est pas nécessaire que les arguments invoqués se fondent sur l'expérience personnelle du demandeur. Ainsi, le sort subi par des parents ou des amis ou par d'autres membres du même groupe racial ou social peut attester que la crainte du demandeur d'être lui-même tôt ou tard victime de persécutions est fondée. Les lois du pays d'origine, et particulièrement la façon dont ces lois sont appliquées, sont également pertinentes. Cependant, la situation de chaque personne doit être appréciée en elle-même. Dans le cas d'une personnalité très en vue, les risques de persécution peuvent être plus grands que dans le cas d'un inconnu. Tous ces éléments, à savoir le caractère d'une personne, ses antécédents, sa position, sa fortune ou son franc-parler, peuvent conduire à la conclusion que c'est « avec raison » qu'elle craint d'être persécutée.

(...)

52. La question de savoir si d'autres actions préjudiciables ou menaces de telles actions constituent des persécutions dépendra des circonstances de chaque cas, compte tenu de l'élément subjectif dont il a été fait mention dans les paragraphes précédents. Le caractère subjectif de la crainte d'être persécuté implique une appréciation des opinions et des sentiments de l'intéressé. C'est également à la lumière de ces opinions et de ces sentiments qu'il faut considérer toute mesure dont celui-ci a été effectivement l'objet ou dont il redoute d'être l'objet. En raison de la diversité des structures psychologiques individuelles et des circonstances de chaque cas, l'interprétation de la notion de persécution ne saurait être uniforme. »

De verzoekende partij betreurt dat het subjectieve element van vrees in de bestreden beslissing niet in aanmerking wordt genomen en beoordeeld. Het is duidelijk dat hun persoonlijke achtergrond van groot belang is voor de beoordeling van deze vrees. In het licht van deze verschillende factoren zijn de vrees van verzoeker dus volkomen gerechtvaardigd en gegrond.

4.1.1.5 Aangaande het voordeel van de twijfel

Indien Uw Raad zou beslissen dat er twijfel is omtrent de geloofwaardigheid van het relaas van verzoekende partij, past het te vermelden dat het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties meer bepaald het principe van het voordeel van de twijfel, als criterium voor het onderzoek van de beschermingsvraag weerhoudt;

Zowel de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen als Uw Raad hebben reeds herhaaldelijk verduidelijkt dat zelfs wanneer de verklaringen van een verzoeker niet volstaan om alle opgemerkte incoherenties weg te nemen (Zie met name VBC Vdd. 16 november 2009, RvV 28 januari 2009, nr. 22.144 en RvV 2 oktober 2008, nr. 16.891):

"sous réserve de l'application éventuelle d'une clause d'exclusion, la question à trancher au stade de l'examen de l'éligibilité au statut de réfugié se résume en définitive à savoir si le demandeur a ou non des raisons de craindre d'être persécuté du fait de l'un des motifs visés par la Convention de Genève ; que si l'examen de crédibilité auquel il est habituellement procédé constitue, en règle, une étape nécessaire pour répondre à cette question, il faut éviter que cette étape n'occulte la question en elle-même ; que dans le cas où un doute existe sur la réalité de certains faits ou sur la sincérité du demandeur, l'énoncé de ce doute ne dispense pas de s'interroger in fine sur l'existence d'une crainte d'être persécuté qui pourrait être établie à suffisance nonobstant ce doute, par les éléments de la causes qui sont, par ailleurs tenus pour certains."

Vrije vertaling:

"Behoudens de eventuele toepassing van een uitsluitingsclausule, komt de vraag waarover in het stadium van het onderzoek of iemand in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus uiteindelijk neer op de vraag of de asielzoeker al dan niet een gegronde vrees heeft voor vervolging op een van de in het Verdrag van Genève genoemde gronden; hoewel het onderzoek naar de geloofwaardigheid, dat gewoonlijk wordt verricht, in de regel een noodzakelijke stap is voor de beantwoording van deze vraag, mag deze stap de vraag zelf niet verdoezelen; dat in geval van twijfel over de realiteit van bepaalde feiten of over de oprechtheid van de verzoeker, de vaststelling van deze twijfel niet afdoet aan de uiteindelijke vraag of er sprake is van vrees voor vervolging die, ondanks deze twijfel, voldoende kan worden aangetoond aan de hand van de elementen van de zaak die bovendien als vaststaand worden beschouwd. »

Inderdaad "Il est possible qu'après que le demandeur se sera sincèrement efforcé d'établir l'exactitude des faits qu'il rapporte, certaines de ses affirmations ne soient pas prouvées à l'évidence.... un réfugié peut difficilement "prouver" tous les éléments de son cas et si c'était là une condition absolue, la plupart des réfugiés ne seraient pas reconnus comme tels. Il est donc souvent nécessaire de donner au demandeur le bénéfice du doute."

(Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees);

Vrije vertaling:

« Het is mogelijk dat, nadat de asielzoeker een oprechte inspanning heeft geleverd om de juistheid van de feiten die hij of zij meldt, sommige beweringen niet onomstotelijk kunnen worden bewezen.... een vluchteling kan moeilijk alle elementen van zijn of haar zaak "bewijzen", en als dit een absolute vereiste zou zijn, zouden de meeste vluchtelingen niet als zodanig worden erkend. Daarom moet de aanvrager vaak het voordeel van de twijfel krijgen.» (Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees);

Uw Raad heeft trouwens reeds de mogelijkheid gehad naar dit principe te verwijzen om te besluiten tot de geloofwaardigheid van het relaas van de verzoekende partij (zie titel van voorbeeld: RvV, n° 28.972 dd. 23 juni 2009; RvV, n° 18.937 dd. 20 november 2008, RvV n° 27.489 dd. 19 mei 2009.)

4.1.2 Vrees in verband met "verwestering"

Verzoeker vreest als 'verwesterd beschouwd kunnen worden' omdat hij Afghanistan twee jaren geleden heeft verlaten.

Het Nansen-verslag van oktober 2021 biedt in dit verband waardevolle inzichten. We wijzen er eerst op dat vervolging in de zin van de Vreemdelingenwet toekomstgericht beoordeeld moet worden. Hoewel vervolging ondergaan in het verleden een vermoeden van toekomstige vervolging doet ontstaan in toepassing van artikel 48/7 Vreemdelingenwet, is het er geen vereiste voor. De bewijsstandaard is die van de redelijke waarschijnlijkheid, waarbij de vrees van de verzoekers als gegrond wordt beschouwd indien:

"he can establish, to a reasonable degree, that his continued stay in his country has become intolerable..."

Bovendien zal de vervolging niet beperkt zijn tot specifieke daden, maar in het algemeen een samenloop zijn van verschillende elementen. Dit is voldoende om de drempel van vervolging te bereiken:

"In addition, an applicant may have been subjected to various measures not in themselves amounting to persecution (e.g. discrimination in different forms), in some cases combined with other adverse factors (e.g. general atmosphere of insecurity in the country of origin). In such situations, the various elements involved may, if taken together, produce an effect on the mind of the applicant that can reasonably justify a claim to well-founded fear of persecution on "cumulative grounds" Severe discrimination or the cumulative effect of various measures not in themselves alone amounting to persecution, as well as their combination with other adverse factors, can give rise to a wellfounded fear of persecution or, otherwise said: make life in the country of origin so insecure from many perspectives for the individual concerned, that the only way out of this predicament is to leave the country of origin."

Uit bovenstaand onderzoek mag blijken dat verzoeker zich in een erg kwetsbare positie bevindt. Hieronder zal worden uiteengezet dat verzoeker een specifiek risico op vervolging loopt omwille van gepercipieerde verwestering.

De impact van een langdurig verblijf in het buitenland op Afghaanse onderdanen is erg groot. Enerzijds lopen ze bij terugkeer het risico intern ontheemd te worden, anderzijds lopen ze een groot risico omwille van de terugkeer an sich.

4.1.2.1 Daden van vervolging

Daden van vervolging tegen verzoeker kunnen uitgaan van verschillende actoren. Ten eerste loopt verzoeker bij terugkeer uit het Westen het risico slachtoffer te worden van daden van lichamelijk geweld en/of onevenredige of discriminerende vervolging vanwege Anti-Government Elements (AGE's) (artikel 48/3, §2, lid 2, a) en c) Vw.). Hij loopt immers het risico bedreigd, gefolterd, afgeperst, ontvoerd of vermoord te worden door AGEs op grond van het vermoeden dat hij westerse waarden geïnternaliseerd heeft of 'vreemdeling' of spion geworden is.⁷ Deze daden van vervolging houden potentieel schendingen in van het fundamentele recht op leven en verbod op foltering en onmenselijke en vernederende behandeling zoals neergelegd in artikel 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens⁸ (artikel 48/3, §2, a) Vw.). Zo erkennen de UNHCR guidelines terugkerende Afghanen die gezien worden als 'verwesterd' als een risicogroep met een verhoogd risico om slachtoffer te worden van daden van vervolging.⁹ Het EASO-rapport "Afghan nationals perceived as 'Westernised'" verwijst naar een tussenkomst van Friederike Stahlmann, een sociale wetenschapper en een Afghaans experte uit Duitsland, die verklaarde in een advies voor een Duitse rechtbank dat :

"All returnees from Europe are suspected that they have adapted themselves to the [informal translation] 'European culture and lifestyle' while abroad."¹⁰ "Westernised Afghans are in Dari called 'qarb-zadeh' and the reasons to be seen as qarb-zadeh could include personal expressions that cannot be spontaneously suppressed such as posture and gesture. The returnees then could be seen as having become less religious in the West and in order to avoid this accusation they have to demonstrate their faith in a 'particularly convincing' way in their daily lives."

"The expected misconduct also includes extramarital relationships, consumption of pork, alcohol and drugs, as well as all possible forms of apostasy - from neglecting religious duties such as regular prayer, through various forms of blasphemy, to conversion to Christianity or atheism. Asylum seekers in particular are suspected of having converted because there is an increasingly widespread rumor in Afghanistan that European countries allegedly only grant protection to Christians."

Verschillende rapporten wijzen op het verhoogde risico op vervolging door de Taliban omwille van gepercipieerde verwestering.¹² Er zijn heel wat voorbeelden van incidenten waarbij de Taliban terugkeerders heeft gearresteerd of vermoord. Het EASO-rapport "Afghan nationals perceived as 'Westernised'" verwijst bijvoorbeeld naar twee terugkeerders uit Australië die werden vermoord door de Taliban omwille van hun verblijf in een ongelovig land.¹³ F. Stahlmann (2019) heeft het dan weer over twee Afghanen die terugkeerden vanuit Duitsland en die werden gearresteerd en later mishandeld omdat ze ervan verdacht werden te werken voor 'de ongelovigen'. Ook het rapport van de Refugee Support Network heeft het bijvoorbeeld over een jonge terugkeerder uit Noorwegen die werd onthoofd door de Taliban omdat hij internationale papieren en een bankkaart bij zich had.¹⁵ Het rapport haalt nog verschillende andere incidenten aan van jongeren die geïnterviewd werden door de Taliban omwille van hun terugkeer uit het Westen:

"In one case, a young returnee was held up at gunpoint by someone who said, "we know you have come back from UK" (R06, ILD), a second knew of a "guy [who] had returned from UK voluntarily and [who] was kidnapped in our area" (R13, IAR), while a third was warned by relatives not to return to his home province because his "life would be in danger if the militant extremist find out I have been to UK and have returned back. They don't know what deportation means! They would kill me on the spot calling me infidel and spy" (R25, ILD). A fourth young person told of the abduction by the Taliban of an older returnee interpreter working with ISAF, and a fifth of the killing of another older returnee affiliated with the ANA. Two examples were given of former unaccompanied minors being killed for having spent time in a European country. In one case, a returnee told of his anxiety after: "[A] boy who was also deported from UK was killed in our area. He had newly arrived from UK and was living peacefully with his family until people found out about him, though he did not have any enemy at that time. But he was badly targeted standing in front of a mosque in the village he was living. I participated in his funeral and Fatiha." (R14, ILD)"¹⁶

Ook een rapport van Asylos bevestigt dat er een verhoogd risico is voor 'verwesterde' Afghanen op vervolging door AGEs.¹⁷ Het rapport stelt dat 'verwesterde' Afghanen opvallen na terugkeer, wat het risico op vervolging vergroot. Dit is in het bijzonder het geval voor jongeren in hun tienerjaren, die door hun jonge leeftijd erg beïnvloedbaar zijn.¹⁸ Een geïnterviewde 15-jarige jongen die terugkeerde naar Kabul getuigde bijvoorbeeld dat er al twee keer een poging werd ondernomen om hem te ontvoeren.¹⁹ Bovendien lopen terugkeerders uit Europa ook het risico slachtoffer te worden van afpersing en ontvoering door de Taliban omdat er vermoed wordt dat ze rijkdom hebben verworven in het Westen.²⁰ F. Stahlmann (2018) heeft het over een 'verhoogd risico op afpersing en ontvoering'.²¹ Volgens de VN-Veiligheidsraad is afpersing en ontvoering de derde grootste bron van inkomsten van de Taliban.²² Hierbij zijn terugkeerders een bijzondere risicogroep omdat ze verondersteld worden rijkdom te hebben verworven in Europa.²³ Het risico op vervolging door de Taliban is bovendien groter voor jonge mannen en in rurale gebieden en wordt groter naarmate men verder buiten Afghanistan is geweest.²⁴ Catherine Gladwell, gespecialiseerd in werken met jonge vluchtelingen, zegt hierover het volgende:

"Some [of those returned] were mugged due to a perception that returning from Europe must mean returning with money. One boy was kidnapped and held to ransom until his family sold additional land to finance his release."

In een verklaring op 31 augustus 2021 aan de Oostenrijkse krant Kronen Zeitung heeft Zabihullah Mujahid, een van de belangrijkste stemmen van de Taliban in Kaboel het volgende verklaard: *"Il a déclaré que les Afghans déboutés du droit d'asile en Europe et expulsés vers l'Afghanistan seraient traduits en justice."*²⁶ Naast het risico op vervolging door de Taliban, lopen terugkerende Afghanen het risico slachtoffer te worden van daden van geweld vanwege hun gemeenschap (art. 48/3, §2, lid 2, a) Vw.).²⁷ Zo stelt het rapport van Asyls dat terugkeerders uit Europa gemakkelijk worden herkend en dat elke verandering, zoals bijvoorbeeld spreken met een accent, afwijzing door de gemeenschap tot gevolg kan hebben.²⁸ Een studie van het Mixed Migration Centre (MMC) van januari 2019 zegt dat: *"[returnees] may be disproportionately targeted in intercommunal violence and robbery because of a lack of local connections. [...] there is evidence that deportees are viewed negatively in their communities and there is stigma around those who migrated irregularly"*. Uit het EASO-rapport (2017) blijkt dat in de meeste gevallen, wanneer een jongeman terugkeert uit Europa, de buurt naar hem zal komen en met hem gedurende meerdere dagen thee zal drinken.

Buren kijken in feite toe om te zien hoe deze persoon is veranderd. Bovendien legt het rapport uit dat het in Afghanistan erg moeilijk is om zich te verdedigen tegen al dan niet valse beschuldigingen dat men een spion is, een losse moraal heeft of men geen goede moslim meer is. Er wordt verder uitdrukkelijk gesteld dat het uiten van bepaalde meningen omtrent de Islam of gender, als uitdagend beschouwd kunnen worden waardoor jongeren die langere tijd in Europa hebben doorgebracht in gevaar kunnen komen.³⁰ Verschillende voorbeelden bevestigen dat de vrees voor geweld door de gemeenschap na terugkeer uit het westen gegrond is. Zo vermeldt F. Stahlmann (2019) bijvoorbeeld een incident waarbij een terugkeerder fysiek werd aangevallen door zijn vader en buren.³¹ Dezelfde studie heeft het over zes andere terugkeerders die berichtten over in totaal acht voorvallen waarbij ze op straat, in de moskee of bij het zoeken naar werk door vreemden als 'verraders' of 'ongelovigen' bedreigd, opgejaagd of aangevallen werden. ³²

4.1.2.2 Gronden van vervolging

Gepercipieerde en daadwerkelijk verwesterde Afghanen zoals verzoeker lopen bij terugkeer een risico op vervolging, zowel op grond van een hen toegeschreven politieke overtuiging en religie (artikel 48/3, §4, b) en e) en §5 Vw.) als omwille van het behoren tot de specifieke sociale groep van 'verwesterde' Afghanen (artikel 48/3, §4, d) Vw.).

4.1.2.2.1 Toegeschreven politieke overtuiging en religie

De vervolgingsgronden omtrent de toegeschreven godsdienstige en politieke overtuiging handelen over kenmerken die fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker, waarvan niet mag worden gevraagd dat hij dit opgeeft. Het Hof van Justitie bepaalt dat de bescherming die onder het Unierecht wordt geboden op basis van de vervolgingsgrond godsdienstige overtuiging, slechts gedrag omvat dat betrokkene noodzakelijk voor zichzelf acht.

Voor de vervolgingsgrond toegeschreven politieke overtuiging is vereist dat het verwesterde gedrag op een politieke overtuiging is gebaseerd en bijzonder belangrijk is voor de betrokkene om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, waarbij niet van de betrokkene mag worden verwacht dat hij dit opgeeft. Uit de bewoordingen van de Vreemdelingenwet volgt dat zij een ruime interpretatie van het begrip politieke overtuiging voorstaat.

Artikel 48/3, §4, e) Vw omschrijft de nexus politieke overtuiging als volgt: *"het begrip "politieke overtuiging" houdt onder meer in dat de betrokkene een opvatting gedachte of mening heeft betreffende een aangelegenheid die verband houdt met de in artikel 48/5 genoemde actoren van vervolging en hun beleid of methoden, ongeacht of de verzoeker zich in zijn handelen door deze opvatting, gedachte of mening heeft laten leiden."*

Bovendien moet de persoon in kwestie niet effectief deze overtuiging toegedaan zijn, het is voldoende dat deze hem toegeschreven wordt door de actor van vervolging in toepassing van artikel 48/3, §5 Vw:

"Bij het beoordelen of de vrees van de verzoeker voor vervolging gegrond is, doet het niet ter zake of de verzoeker in werkelijkheid de raciale, godsdienstige, nationale, sociale of politieke kenmerken vertoont die aanleiding geven tot de vervolging indien deze kenmerken hem door de actor van de vervolging worden toegeschreven."

Specifiek met betrekking tot Afghanistan heeft de RvV in een arrest van 30 oktober 2019 een correcte toepassing van de feiten gemaakt in geval van gepercipieerde verwestering. Zo bepaalt het Hof dat, voor het verkrijgen van internationale bescherming:

*"Het moet gaan om verwesterd gedrag dat op een godsdienstige of politieke overtuiging is gebaseerd en dat bijzonder belangrijk is voor verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden."*³⁵

"Het feit dat de verzoekende partij heeft verklaard nog een moslim te zijn, doet geen afbreuk aan het feit dat hij door de Afghaanse gemeenschap en meer in het bijzonder de Taliban wel degelijk zou kunnen beschouwd worden als een afvallige."

De Raad besluit:

"Uit de voorgelegde landeninformatie blijkt dat in Afghanistan (een toegeschreven) verwestering een risicoprofiel kan zijn. ... Het voormelde risico op foltering of moord omdat men zich niet wil conformeren of omdat men geacht wordt zich niet langer te willen conformeren, is een ondraaglijke inmenging in iemands

identiteit of een onevenredige bestraffing.” Daarnaast bepaalt de UNHCR guidelines (2004) dat een religieuze code wel degelijk vervolging kan uitmaken, niet enkel als het wordt afgedwongen ten aanzien van nietaanhangers, maar eveneens wanneer het wordt toegepast op individuen van hetzelfde geloof.³⁸ De UNHCR guidelines (2018) specificeren verder dat men niet effectief bekeerd dient te zijn tot een andere religie, alvorens beschouwd te kunnen worden als iemand die waarden en/of uiterlijkheden heeft aangenomen die geassocieerd worden met Westerse landen en dat hen hierdoor een steun aan de regering en internationale gemeenschap wordt toegedicht.

Ten eerste tonen verschillende bronnen aan dat Afghanen die terugkeren uit het Westen door de Taliban worden gezien als ongelovigen of afvalligen, spionnen en verraders.⁴⁰ Er wordt hen dus een gewijzigde politieke overtuiging en houding ten aanzien van religie toegeschreven, hetgeen volgens artikel 48/3, §5 Vw. volstaat voor een gegronde vrees voor vervolging.

Volgens F. Stahlmann (2019) zijn mensen die bij de ‘ongelovige bezetters’ bescherming vragen in de ogen van de Taliban overgelopen naar de andere kant en worden zij beschouwd als ‘kafirs’.⁴¹ De studie verwijst onder andere naar twee gevallen waar in dreigbrieven verwezen werd naar de landen in Europa waar de terugkeerders asiel hadden aangevraagd.⁴² Terugkeerders zijn in contact geweest met de vijand, waardoor emigratie naar Europa door de Taliban wordt gezien als een daad van politieke oppositie. Dit brengt hen in “deadly danger”.⁴³ Een van de geïnterviewde kinderen in het onderzoek van de Refugee Support Network zei bijvoorbeeld het volgende:

“If you have lived in Europe, you are not considered an Afghan. You are not a Muslim anymore. You are an infidel (kafir) and you have to be killed”.

In een recente video bevestigde de Taliban hun positie tegenover Westerse ideologieën door te zeggen dat “the Deviants are those who are trained in the poisonous deviant beliefs of atheism, communism, secularism, democracy and other satanic western and disbelieving ideologies in order to mislead the Muslims with their deviant ideologies”.⁴⁵

In haar arrest van 12 oktober 2022⁴⁶ kent de RvV de vluchtelingenstatustoe aan omdat er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat de verzoeker wordt blootgesteld aan vervolging op grond van een toegeschreven politieke overtuiging. De RvV bepaalt het volgende:

“4.3.13. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat en gelet op het profiel van de verzoekende partij, de verschillende stukken die werden voorgelegd en de verwijzing naar landeninformatie, is de Raad van oordeel dat in hoofde van de verzoekende partij een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen omwille van een (toegedichte) politieke overtuiging in geval van terugkeer naar haar land van herkomst in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat er voor haar in haar land van herkomst geen redelijke bescherming en geen intern vestigingsalternatief voorhanden is daar in casu de taliban de actor van vervolging is en het hele Afghaanse grondgebied in handen heeft”.

Betrokkene toonde in dit geval aan dat er in haar hoofde sprake is van ‘verwesterd’ gedrag dat op een politieke overtuiging is gebaseerd en dat bijzonder belangrijk is voor haar identiteit of morele integriteit te behouden. Hierdoor kan niet worden aangenomen dat zij het geheel van deze elementen op een duurzame wijze verborgen houdt bij een terugkeer. De Raad stelt dan ook vast dat de vrees voor vervolging omwille van een (toegedichte) politieke overtuiging in geval van terugkeer gegrond is. De Raad bevestigde ook dat er geen redelijke bescherming voorhanden is in het land van herkomst. Ook in het arrest van 13 oktober 2022⁴⁷ oordeelde de RvV dat er een vrees voor vervolging was vanwege de vermeende politieke overtuiging, waarna verzoeker de vluchtelingenstatus verkreeg. De RvV bepaalde meer specifiek:

“Verzoeker heeft dus op jonge leeftijd Afghanistan verlaten. Nu hij geen ouders meer heeft (gehoorverslag CGVS, p. 3) blijkt volgens zijn verklaringen zijn netwerk aldaar beperkt te zijn en enkel te bestaan uit een oom die hem heeft geholpen om Afghanistan te verlaten en ook een tante met wie hij nog regelmatig contact heeft (gehoorverslag CGVS, p. 3 en 4). Verzoeker verblijft sinds 2020 in Europa. Hij neemt heden actief deel aan de Belgische samenleving, zoals blijkt uit zijn werk in een vleesverwerkend bedrijf waar ook varkensvlees wordt verwerkt. Gezien de zeer traditionele interpretatie van de geloofsleer door de taliban en ISKP is het niet onredelijk te besluiten dat er wordt van uitgegaan dat verzoeker niet langer conform de islamitische geloofsleer handelt, zeker gelet op zijn etnie. De Raad herinnert eraan dat de Hazara in Afghanistan reeds worden gezien als verwesterd, instens het westen meer genegen.

Alles in acht genomen blijkt dat er in hoofde van verzoeker een aantal individuele risicobepalende omstandigheden aanwezig zijn die cumulatief moeten worden bekeken in het licht van de algemene landeninformatie.

De Raad besluit dat het geheel van verzoekers individuele omstandigheden, cumulatief beoordeeld, gezien in relatie met elkaar, alsook afgewogen in het licht van huidige precaire situatie van de Hazara en de sjiietische moslims in Afghanistan, in casu voldoende is om een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker aan te nemen. Gelet op zijn Hazara-origine en geloofsstrekking als ismailiet alsook een vermeende verwestering kan in dit geval een verband worden gelegd tussen de gevreesde vervolging en een (toegedichte) politieke of godsdienstige overtuiging”.

Verwestering is per definitie een gegeven dat zich pas afspeelt na het vertrek, dus kunnen er nog geen eerdere vrees of negatieve ervaringen aan gekoppeld worden.

4.1.2.2.2 Behoren tot een specifieke sociale groep

Ten tweede is de groep van jonge 'verwesterde' Afghanen op zich een specifieke sociale groep die een grond vormt tot vervolging, zowel door de Taliban als door de Afghaanse autoriteiten en binnen de gemeenschap (artikel 48/3, §4, d) Vw.).

Een groep vormt onder meer een specifieke sociale groep indien leden van die groep een kenmerk delen dat voor de identiteit of morele integriteit dermate fundamenteel is dat niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en de groep bovendien in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd (artikel 48/3, §4, d) Vw.).

Eenzijds zorgt de gepercipieerde verwestering er duidelijk voor dat men na terugkeer als afwijkend wordt beschouwd in de directe omgeving (zie ook infra). Anderzijds internaliseren jonge Afghanen door een jarenlang verblijf in het Westen bepaalde Westerse waarden en gewoonten die fundamenteel zijn voor hun identiteit. Asylos beschouwt verwesterde Afghanen dan ook als 'targeted groups' door de Taliban⁴⁸. Het rapport van Asylos zegt hierover het volgende:

"These young men who have spent time abroad have changed. Their cultural, religious and traditional compass has been altered at an age where one is flexible and resilient, making it a challenge for them to fit into existing societal structures. Some have learned another language or have adopted another religion; they have changed the way they dress or behave in society. They might have begun drinking alcohol. It is a real challenge for them to shed that skin and go back to the traditional ways. For example, when abroad, these young men had to make decisions by themselves on a daily basis, and without having the possibility to rely on a religious authority or the local jirga to provide guidance. They have become more individualist and empowered. The younger they are the most difficult it is for them to re-integrate: a young Afghan male who arrived at 12 or 15 years old in the West usually attends school, makes friends, go out and grow up to be westernized. A return to Afghanistan is then a shock. Society doesn't look kindly on those young men and refuse association with them: this means that it is very difficult for these young men to find wives, for example."

Omdat ze opvallen, lopen terugkeerders uit Europa eerst en vooral het risico geïsoleerd te worden door de Taliban.⁵⁰ In de studie van F. Stahlmann (2019) wordt gesteld dat het loutere feit dat iemand in Europa is geweest voldoende is om door deze beweging geïsoleerd te worden.

Zo kwam de RvV in het arrest van 29 april 2020 tot de conclusie dat de verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging in geval van terugkeer naar Afghanistan in de zin van artikel 48, 3 Vw. Deze angst is zowel geworteld in zijn etnische als religieuze achtergrond, hij is met name een Hazara moslim met sjiietische overtuiging, evenals in zijn lidmaatschap van een bepaalde sociale groep, die van 'verwesterde' Afghaanse jongeren.

Ook zorgt het behoren tot de specifieke sociale groep van jonge 'verwesterde' Afghanen voor een risico op vervolging binnen de gemeenschap. Afghaanse terugkeerders kunnen verstoot worden door hun gemeenschap. Hier zijn verschillende redenen voor. Eerst en vooral worden terugkeerders vaak gezien als 'besmet' door Westerse waarden, normen en gewoonten omwille van hun verblijf in het buitenland. Schuster en Majidi, experts in terugkeermigratie, hebben het in hun artikel "What happens post-deportation? The experience of deported Afghans" over terugkeerders uit Europa naar Afghanistan en het stigma van 'besmetting' dat hiermee gepaard gaat:

"Life in the West is sometimes seen by community members as having 'contaminated' the teenagers and young adults who left for the UK at a young age and returned with visible and invisible signs of their cultural change (clothing, behaviour, accent etc.). Life in the UK is perceived as having had a negative impact on their development. In the case of one young man interviewed in 2009 and again in 2011, from Paghman district in Kabul province, his return home led to clashes arising from his changed perspectives: 'They all bother me because I went to the UK. They say I lost my culture, became a kafir ... all sorts of insults. Another deportee – Habib – returned and was killed in our village last year. I left because I no longer felt safe. But now I have no employment, no stable income, no skills, no future and no family by my side.' (Najib, 22)⁵² Naast het feit dat 'verwesterde' terugkeerders binnen de gemeenschap worden gezien als 'besmet', bestaat er ook een 'stigma of failure'. Dit wordt besproken door Schuster en Majidi in hun artikel "Deportation Stigma and Re-migration". Migratie naar Europa schept verwachtingen, aangezien Europa wordt gezien als een bestemming die veel kansen biedt. Als een migrant terugkeert, wordt dit in de gemeenschap dus vaak gezien als een bewijs van criminaliteit of luiheid en wordt de terugkeerder beschouwd als een mislukking.⁵³ Zelfs binnen zijn familie kan de terugkeerder slachtoffer worden van dit 'stigma of failure', bijvoorbeeld omdat de familie veel geld heeft betaald voor de reis naar Europa.⁵⁴ Het beschikken over sociale en familiale netwerken is echter essentieel om te overleven in de Afghaanse samenleving.

Ook Emily Bowerman heeft het in een artikel voor de Forced Migration Review over het feit dat terugkeer wordt gezien als een mislukking of wordt geassocieerd met criminaliteit:

"Throughout the research, it was clear that many of the young people wanted to hide the fact that they had been in the UK because, for example, return was seen as a failure or associated with criminality and for their perceived westernization which in turn affected their ability to secure work and housing and to reconnect with family." Uit onderzoek van de wetenschappers Ceri Oeppen en Nassim Majidi uit 2015 naar vrijwillig teruggekeerde Afghanen uit Europa blijkt dat re-integratie een langdurig en complex proces is dat praktische en sociaal-culturele elementen omvat, en afhankelijk is van lokale sociale netwerken en sociaal kapitaal. Ook in Van Houte's gepubliceerde studie uit 2016 bleek dat terugkerende Afghanen met een zwakkere

maatschappelijke 'inbedding' meer kans hadden om zich onbeschermd te voelen tegen algemeen geweld, en afhankelijk te worden van familie.

Ook het EASO-rapport (2017) bepaalt hierover het volgende:

"However, according to other sources, after a failed migration, some returned Afghans whose families invested in their journey reportedly see them as a failure and they face familial stigma or pressure for this (991). An Afghan programme officer who has worked with returnees for several international NGOs and frequently returns to the country (992), said that Afghans who go to Europe are thought to have 'everything' there, and when they return to Afghanistan, others have a difficult time understanding why someone would come back. As a result, Afghans who are returned or sent back are suspected of having done something wrong like being involved with criminality, or, being flawed in some way that lead them to be sent back or returned. Some sources report Afghans who are returned feel embarrassed and humiliated by their return and do not seek available IOM assistance as a result."

Doordat jonge 'verwesterde' Afghanen bij terugkeer worden gezien als 'besmet' en als een mislukking, lopen zij het risico slachtoffer te worden van afwijzing en geweld binnen de gemeenschap. Indien men zich zou afvragen of Afghanen vervolging zouden kunnen vermijden door zich eenvoudig aan deze regels te houden, of met andere woorden "het spel mee te spelen"⁶⁰, zou een dergelijke eis in strijd zijn met het beginsel in het vluchtelingenrecht dat vluchtelingen niet gedwongen mogen worden om ontwijkende maatregelen te nemen, zoals discreet zijn over hun seksuele geaardheid, zich onthouden van hun religieuze praktijken of doen alsof zij de regerende partij steunen om vervolging te vermijden.

"Any Afghan who does not genuinely adhere to the Taliban's interpretation of Sharia law will have a good claim to Refugee Convention protection. Those who have lived abroad for a longer period of time or have not recently lived under Taliban rule, for example if they resided in Kabul, may be particularly at risk of being seen to transgress these rules. Indeed, the European Asylum Support Office's Country Guidance report on Afghanistan notes that "Afghans identifying with Western values may also be targeted by insurgent groups, since they can be perceived as un-Islamic" (p. 81). Thus, living under Taliban rule may create a risk of persecution for reasons of religion, likely to fulfil the requirements for refugee status."

Het EASO-verslag (2020) bepaalt dat:

"With regard to men, societal attitudes towards 'Westernised' individuals are mixed. Men with 'Western' values or who return from western countries can be regarded with suspicion and may face stigmatisation or rejection."⁶² Het laatste EASO-rapport bevestigt al deze informatie en het risico dat « verwesterde » Afghanen het doelwit worden van Taliban als zij naar Afghanistan terugkeren:

"On 30 August 2021, the Austrian newspaper Kronen Zeitung published an interview with Taliban spokesperson Zabihulla Mujahid. According to Mujahid he thought that many left Afghanistan out of fear due to propaganda, and that the Taliban are not happy that people are leaving Afghanistan although anyone with documents should be entitled to leave. When asked whether Afghan asylum seekers in Germany or Austria with rejected asylum claims and who had possibly also committed crimes would be accepted back into the country, Mujahid replied that they would be accepted if deported, and presented to a court to decide on how to proceed. (...)

According to an Afghan human rights expert, there was a negative narrative on Afghans that had left Afghanistan among Taliban sympathizers and some Taliban segments. According to the source, people who had left were seen as not having any Islamic values or being on the run from things they have done. (...)

Dr. Andrea Chiovenda and Dr. Melissa Kerr Chiovenda, anthropologists at Zayed University, described a similar narrative that people who wants to leave are not 'the right kind of person' and not perceived as 'good Muslims'. However, they separated the tradition of Pashtun men going abroad for periods to work, which is a long tradition, from other Afghans who go away and stay in non-Muslim countries – which is not 'the right way to do it'. They further stated that in rural Pashtun areas a person wanting to leave for Europe or the US would in general be perceived with suspicion, and even persons having Western contacts."⁶³

In arrest 270.813 van 31.03.2022 - heeft Uw Raad beoordeeld:

"4.4.4. In de aanvullende nota betoogt de verzoekende partij dat een nieuw gehoor op het CGVS moest hebben plaatsgevonden, zodat zij in de gelegenheid werd gesteld om haar vrees uiteen te zetten, en dit gelet op de gewijzigde omstandigheden in Afghanistan. In dit verband betoogt de verzoekende partij onder meer dat zij sedert 2018 in België verblijft en dat de verwerende partij niet onderzocht heeft of zij bij een eventuele terugkeer riskeert om als verwesterd, als medewerker van de Afghaanse overheid dan wel als afvallige te worden beschouwd. De verzoekende partij citeert uit de EASO COI Afghanistan van januari 2022 en het rapport van Nansen met betrekking tot de beschermingsnood van Hazara's in Afghanistan.

In het EASO COI Afghanistan van januari 2022 wordt ingegaan op de situatie van personen die een verzoek om internationale bescherming in het Westen ingediend hebben en zij die terugkeren vanuit het Westen naar Afghanistan. Daarbij wordt vermeld dat een woordvoerder van de de-factoregering op een vraag van een journalist antwoordde dat terugkeerders uit Oostenrijk tot het Afghaanse grondgebied zullen toegelaten worden, maar dat de zaak daarna aan een rechtbank zal worden voorgelegd om te beslissen hoe verder te gaan. Hierbij was het niet duidelijk of de woordvoerder terugkeerders in het algemeen bedoelde of alleen terugkeerders die in het buitenland misdaden hadden begaan. Verder valt ook te lezen dat volgens een Afghaanse mensenrechtensdeskundige er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige taliban-segmenten bestaat over personen die Afghanistan verlaten hebben. Afghanen die zijn vertrokken

worden gezien als mensen die geen islamitische waarden hebben of op de vlucht zijn voor dingen die zij hebben gedaan. Wel hebben de taliban begrip voor mensen die in het buitenland werken en periodiek terugkeren. De taliban geven zelfs bij voorrang een paspoort aan Afghaanse arbeiders die in het buitenland werken, omdat het een inkomen voor het land betekent. Ook heeft een Afghaanse professor verklaard dat de taliban begrip hebben voor personen die Afghanistan omwille van economische redenen verlaten hebben en daarom in het Westen verblijven (EASO COI Afghanistan januari 2022, p.56).

De verzoekende partij, wiens Afghaanse nationaliteit en herkomst uit Deh Afghanistan gelegen in het district van Maidan Shahr, van de Afghaanse provincie Maidan Wardak niet wordt betwist, haalt terecht aan dat haar individuele situatie in het licht van voormelde landeninformatie dient onderzocht te worden. Gelet op voormelde landeninformatie over de situatie van Afghaanse terugkeerders uit het buitenland, wordt verzoekende partij bijgetreden in haar betoog dat haar verzoek om internationale bescherming ook vanuit voormeld oogpunt moet worden bekeken. Er dient zorgvuldig onderzocht te worden of dit element ten gevolge van de gewijzigde Afghaanse context een feit is dat de kans aanzienlijk groter maakt dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt."

Dezelfde redenering dient in casu toegepast worden.

Verzoeker - die in Europa sinds meer dan twee jaar leeft - is duidelijk "verwesterd".

Wat zijn fysieke verschijning betreft, draagt hij nooit traditionele Afghaanse kleding en kleedt hij zich casual, heeft hij geen baard, en draagt zijn haar op een moderne manier. Hij heeft duidelijk een « westerse stijl ».

Wat de niet-zichtbare elementen van zijn verwestering betreft, heeft verzoeker in de loop van de drie jaar die hij in Europa heeft doorgebracht, zijn integratie geperfectioneerd en zich vertrouwd gemaakt met de westerse cultuur en mores.

Volgens de EUAA Country Guidance: Afghanistan (April 2022) :

"The individual assessment of whether there is a reasonable degree of likelihood for the applicant to face persecution should take into account risk impacting circumstances, such as: the behaviour adopted by the applicant, area of origin (e.g. particularly affecting rural areas, local divergence in applying Taliban norms), gender (the risk is higher for women), conservative environment, perception of traditional gender roles by the family, age (it may be difficult for children of certain age to (re-)adjust to Afghanistan's social restrictions), duration of stay in a western country, visibility of the applicant"

Verzoeker komt uit een ruraal en bijzonder conservatief dorp in Kandahar (zie NPO, blz.5). Er blijkt ook dat in de provincie Kandahar (provincie van herkomst van verzoeker) verschillende Afghaanse groepen aanwezig zijn, zoals de taliban, ISKP, Tehrik-e taliban Pakistan en recentelijk het Haqqani-netwerk⁶⁴. Hij is sinds meer dan twee jaar in Europa en zijn gedrag en waarden zijn aanzienlijk veranderd. Bovendien is er een risico dat hij onder de aandacht van de taliban zal komen, hetzij op doorreis of bij een terugkeer naar zijn lokale gemeenschap daar hij lang genoeg uit het land is geweest om te 'verwestern' of minstens als 'verwesterd beschouwd te worden' en er ook redelijkerwijze zal worden aangenomen dat hij niet meer voldoende vertrouwd is met de plaatselijke gebruiken en normen.

Hij loopt dus een zeer groot risico te worden vervolgd in de zin van artikel 48/3 Vw. Dit wordt trouwens door de verwerende partij niet betwist in de bestreden beslissing. De cumulatie van de verschillende vervolgingsgronden leidt ertoe dat hij moet worden erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3 Vw. Indien uw Raad van oordeel zou zijn dat de vrees voor vervolging niet voldoende is aangetoond, dient de beslissing te worden vernietigd teneinde verzoekers verwestering en bijzondere situatie te onderzoeken, hetgeen tijdens zijn persoonlijk onderhoud niet is gebeurd.

4.2 Toekenning van de subsidiaire bescherming

Loutere subsidiaire, vraagt verzoeker dat hem de subsidiaire beschermingsstatus wordt erkend in overeenstemming met het artikel 48/4, §2, b) en c) van de wet van 15 december 1980. Artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet luidt:

"§2.Ernstige schade bestaat uit:

Doodstraf of executie; of,

foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."

In het arrest Diakité (C-285/12) omschrijft het Hof van Justitie van de Europese Unie de notie "internationaal of binnenlands gewapend conflict" als "een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden". (HvJ, Diakité, C-285/12, punt 28). De regio van herkomst van verzoeker, namelijk de provincie Kandahar, wordt niet in twijfel getrokken door het CGVS.

De verwerende partij is echter van mening dat de verzoeker geen subsidiaire bescherming mag krijgen op grond van artikel 48/4, § 2, sub c, van de wet van 15 december 1980.

De verwerende partij baseert zich op het rapport "EASO Country of Origin Information Report:

Afghanistan Security situation" van 2021 en 2022 om te concluderen dat de verzoeker in Kandahar veilig kan wonen.

De verzoekende partij is van mening dat de verwerende partij een gedeeltelijke of verkeerde lezing van de bovenstaande documenten heeft gedaan, alsook of de beschikbare informatie.

4.2.1 Aangaande de veiligheidssituatie in Afghanistan

De verwerende partij baseert zich op verschillende verslagen (EASO, "Country Guidance : Afghanistan" van november 2021; EASO, "Afghanistan: security situation", van juni 2021; EASO, "Afghanistan: security situation update", van september 2021; EASO, "Afghanistan : Country focus van januari 2022; COI Focus, "Afghanistan: Veiligheidssituatie", van 5 mei 2022; EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022; COI focus, "Afghanistan : Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en juni 2022; EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022; EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023) om te concluderen dat de verzoeker in Afghanistan veilig kan terugkeren.

De verzoekende partij is van mening dat de verwerende partij een gedeeltelijke of verkeerde lezing van de bovenstaande documenten heeft gedaan, alsook of de beschikbare informatie. De COI-focus aangeeft dat:

"Het doel van dit onderzoek is een stand van zaken op te maken over de veiligheidssituatie in Afghanistan in de eerste maanden van 2022. Het onderzoek richt zich in het bijzonder op de periode tussen 1 januari 2022 en 27 april 2022" (blz. 4).

De COI-focus van mei 2022 zelfs stelt dat het slechts een "beknopte update en aanvulling op het EUAA-rapport. Soms herneemt de COI Focus informatie over de periode van voor januari 2022 wanneer deze relevant is voor een beter begrip van de situatie in de huidige verslagperiode of voor de weergave van trends over een langere termijn" (blz. 4).

Er zij ook op gewezen dat de ACLED-informatie slechts loopt tot maart 2022. Voor wat betreft de informatie de COI-focus van mei 2022 aangeeft dat:

"Op het moment van het onderzoek voor deze COI Focus rapporteren zowel Afghaanse journalisten als internationale correspondenten en internationale instellingen - sommige na een korte stopzetting

- over de gebeurtenissen in Afghanistan en blijven diverse experts en analisten de ontwikkelingen in het land opvolgen. Verschillende diensten en organisaties die landeninformatie verzamelen hebben in de voorbije maanden gewezen op de ongelijkheid in mediabelangstelling voor en berichtgeving over verschillende delen van het land. Tegelijk verklaren vertegenwoordigers van VN-instellingen en 32 humanitaire organisaties dat ze toegang hebben tot bepaalde regio's die vroeger ontoegankelijk waren wegens de onveilige situatie" (blz. 4).

Het is ook duidelijk mogelijk dat de informatie waarop de COI-focus zich baseert niet voldoende accuraat is. Dat klaarblijkelijk bovendien enkel vanuit de verslagen van ACLED vertrokken wordt :

"Net als voor de machtsovername in Afghanistan, maakt ook deze COI Focus gebruik van cijfergegevens over veiligheidsincidenten uit de databank van het ACLED, een Amerikaanse nonprofitorganisatie die informatie over conflicten verzamelt, analyseert en in kaart brengt. Ervaren onderzoekers verzamelen de data door gebruik te maken van informatie op basis van een brede waaier van lokale, regionale en internationale nieuwsbronnen en organisaties. Voor Afghanistan zijn dat onder meer Afghan Peace Watch (APW), Amaaj News, Hasht-e Subh, Afghan Islamic Press, Shafaqna, Etilaat e Roz, Pajhwok Afghan News en een aantal geselecteerde en geteste Twitteraccounts" (blz. 5).

De CGVS toegeeft ook dat ACLED zelf stelt dat "ACLED wijst erop dat de verzamelde gegevens in zekere mate de prioriteiten van de verslaggeving door media en organisaties weerspiegelen en dat een onderschatting van het geweld zodoende mogelijk is." Waarop de CGVS verder dient toe te geven dat: "gelet op de methodologie, codering en invoering van gegevens kunnen de cijfers van ACLED volgens Cedoca slechts beschouwd worden als een schatting en indicatie van de tendensen met betrekking tot geweld in een bepaalde periode" (blz. 5).

Het is vanzelfsprekend niet is omdat de data van ACLED gebruikt worden door verschillende experts dat deze als afdoende kunnen beschouwd worden om een prospectie te maken van de situatie in Afghanistan.

Het overige de COI-focus aangeeft dat zij geen informatie meer ontvangen van UNAMA, omdat deze geen rapporten meer publiceert, doch dat UNAMA de situatie klaarblijkelijk blijft opvolgen, nu de hoge commissaris voor de Mensenrechten van de VN-gebruik maakt van data van UNAMA. Ondanks het feit dat de missie van UNAMA verlengd werd met een jaar – en daarvoor dus ook de nodige fondsen ter beschikking gesteld worden – heeft UNAMA, tot op heden géén nieuw verslag uitgebracht over Afghanistan, waardoor de CGVS zich klaarblijkelijk uitsluitend voor wat de bron van informatie betreft baseert op de ACLED-gegevens.

Dat het verslag van de Hoge Commissaris gebaseerd is op informatie over de periode van augustus 2021 tot juni 2022:

"The present report focuses mainly on the period since the Human Rights Council resolution S-31/1 was adopted on 24 August 2021 until the end of February 2022. It provides an overview of the human rights situation in Afghanistan and highlights issues of concern, including violations of the right to life and physical integrity, gender-based discrimination and violence against women and girls, violations of the rights to freedom of opinion and expression, right of peaceful assembly, undue restrictions to freedom of movement, accountability and the administration of justice. Special attention has been paid to issues of economic, social and cultural rights and the situation of women and girls."

In dit verslag wordt er effectief verwezen naar de cijfers van UNAMA, doch dat gesteld wordt dat het MINIMUM-cijfers betreft: "While there has been a significant reduction in civilian casualties since the seizure of power by the Taliban on 15 August 2021, but the protection of civilians remains a cause for concern. In the period between 15 August 2021 and 15 February 2022, UNAMA/OHCHR documented at least 1153 civilian

casualties (at least 397 killed and 756 wounded), including 173 child casualties (55 killed, 118 wounded) and 25 civilian casualties among women (11 killed, 14 wounded)."

Meer recentelijk, in het EUAA-verslag over de periode van 1 juli tot 31 oktober 2022, lezen we het volgende:

"September 2022 that the conflict between the Taliban and NRF had caused significant suffering and violations of international humanitarian and human rights law. He especially pointed out Panjsher Province and Andarab District (Baghlan Province) from where he had received reports of civilians being subjected to arbitrary arrests, extrajudicial killings and torture, which sometimes appeared to be collective punishments. Following a visit to Afghanistan in October 2022, the UN Special Rapporteur stated that communities in inter alia Panjsher Province were being 'heavily suppressed' and that civilians considered to be associated with the NRF were subjected to house searches, arbitrary arrests, detentions, extrajudicial killings, torture, displacement and an information blackout. Media sources have also reported on the Taliban subjecting civilians in Pansjher Province to arrests, killings, torture and forced evictions and on limited information flows in the area." We merken ook op dat de thuisprovincie van de verzoeker (Kandahar) een van de provincies was die het meest getroffen werd door veiligheidsincidenten in 2022:

"Most events were recorded in Pansjher Province, which also had the highest number of recorded battles (193) and fatalities (820). The number of recorded battles peaked in May and June 2022 when 26 respectively and 30 such events were recorded, and in July–September the average number of recorded battles was 17 per month. Most fatalities (488) were recorded in this period (May– September 2022). In adjacent provinces, there were also a higher number of battles recorded than in other parts of Afghanistan, including Baghlan (144), Takhar (98), Parwan (67), Kapisa (57), and Badakhshan (63). The fatality numbers were also higher than in other areas: Baghlan (521), Takhar (252), Parwan (174), Kapisa (133), and Badakhshan (197).

Other provinces where over 50 battles were recorded included Nangarhar (76) and Kabul (58). Most battles in Nangarhar took place in October–November 2021 (31 in total), and a total of 352 fatalities were recorded. Kabul Province was the province which experienced most 'explosions/remote violence' (102) and 'violence against civilians' (123) and had the second highest fatality numbers (687). Violence against civilians was also recorded in over 50 instances in Nangarhar (81), Takhar (69), Baghlan (70), Panjsher (56), and Kandahar (50).

Deze informatie wordt ook bevestigd door het rapport van de EUAA van augustus 2022 over de veiligheidssituatie in Afghanistan:

"4.16.1. Recent security trends

In a June 2022 report, the UN Secretary-General identified Kandahar Province as one of the four most conflict-affected provinces in Afghanistan in the period between 1 January and 21 May 2022.

During the reference period, ACLED recorded 67 security incidents in Baghlan Province, 35 of which were coded as 'violence against civilians,' 20 as 'battles,' and 12 as 'explosions/remote violence,' as shown in the graph below:

In the period between 16 August 2021 and 1 June 2022, UCDP recorded six security incidents in Kandahar Province, leading to overall 65 civilian deaths, 63 of which resulted from one ISKP attack in October 2021. According to ACLED, the security incidents in the province resulted in 142 fatalities. The most affected districts were Kandahar District (47), followed by Spin Boldak (8 security incidents).

ACLED attributed to Taliban military forces 6 incidents coded as 'battles' and 20 incidents of 'violence against civilians,' which in total resulted in 34 fatalities.¹²⁶⁸ In early September 2021, a female doctor, and civil activist according to one source¹²⁶⁹, was reportedly beaten by Taliban forces alongside her family members and a neighbour during a raid on her home in the night in search of the women's brothers.¹²⁷⁰ Reportedly, the doctor's two brothers and her brother-in-law were subsequently arrested.¹²⁷¹ According to Hasht-e Subh, on 28 June 2022, it was reported that Taliban forces had opened fire on two civilians in Kandahar City and had injured them. The reason for the attack remained unknown.

With reference to social media and local news outlets, ACLED reported that, on 29 November 2021, NRF conducted an attack on a checkpoint on a road in the third district of Kandahar City, killing at least two Taliban members and injuring civilians. AFF reportedly conducted six attacks on the Taliban targets, killing at least six Taliban members. NLFA reportedly attacked the Taliban on two instances, including by an IED, planted by the NLFA members in Senzelei village of Zhire District on 23 April 2022.

ACLED attributed to unidentified armed groups 26 security incidents, resulting in 37 fatalities. These incidents were mostly attacks against civilians, and some were battles with Taliban forces. ISKP was attributed 5 security incidents in the province, consisting of 3 attacks on civilians, which caused 49 fatalities, and 2 battles with Taliban forces.

In April 2022, ACLED and APW reported that ISKP, besides the regions it has traditionally concentrated its activities on, has also become active in Kandahar Province. On 15 October 2021, the Bibi Fatima Mosque, Kandahar City's largest Hazara Shia mosque, was attacked by ISKP. The 36 attack was carried out by three suicide bombers who activated their explosives when they were surrounded by worshippers, killing at least 47 and wounding more than 80 people. In November 2021, Taliban security officials stated that several ISKP hideout had been destroyed by the Taliban in Kandahar Province. On 26 December 2022, four civilians, including a religious cleric, were reportedly injured when ISKP members attacked a Shia mosque in Kandahar City.

In November 2021, Human Right Watch reported on cases of detainment, enforced disappearance and killings of members of the former security forces, such as former police forces or members of the former national security forces, by Taliban forces in Kandahar Province. Human Right Watch reported that Kandahar stood out in the months following the Taliban takeover 'as a target for Taliban revenge killings' with Taliban forces going from house to house and asking for people to come in for questioning. As stated by Human Rights Watch, members of the former security forces were first targeted for killing. According to the source as of November 2021, the killings and enforced disappearances had since then continued. According to Hasht-e Subh, on 29 May 2022, it was reported that the former police chief of Ghorak District was arrested by Taliban forces. Within the time constraints of this report, no further information on this case could be found. According to Hasht-e Subh, on 26 June 2022, it was reported that Taliban forces had killed a former soldier and his companion in the Chaharbagh neighbourhood of Kandahar City. In a different article, however, Hasht-e Subh reported that the companion was injured.

In February 2022, clashes between Taliban forces and Pakistani forces occurred along the Durand border line in Spin Boldak District. Reportedly, up to 26 persons, including a minimum of ten civilians, were killed or wounded. Tensions between the Taliban de facto government and Pakistan had reportedly developed since the Taliban takeover. Pakistan accused the Taliban of allowing militant groups to carry out attacks on its soil while the Taliban were opposing the construction of a fence along the Durand Line.

With reference to local media reports, a FP article mentioned that more than 40 businessmen were kidnapped in Herat Province, Balkh Province, Kandahar Province and other regions in the two months that followed the Taliban takeover."

De VN-commissaris heeft gesteld dat de informatie waarop UNAMA zich baseert klaarblijkelijk oortkomt uit "UNAMA/OHCHR has established a mechanism of sharing documented cases of human rights violations with the de facto ministry of interior. This is alongside dialogue that aims to establish the facts, with the de facto authorities undertaking investigations and ensuring accountability."

UNAMA heeft dan ook klaarblijkelijk geen andere rechtstreekse bronnen meer dan de de facto autoriteiten. Het risico van een filtering van het aantal incidenten – en het feit dat een aantal incidenten buiten de rapportering blijft – is dan ook niet ondenkbeeldig.

De VN Hoge Commissaris verwijst dat de journalisten en media specifiek geviseerd worden en meldt in een voetnoot : "Reporters Without Border, Since the Taliban takeover, 40% of Afghan media have closed, 80% of women journalists have lost jobs, available from <https://rsf.org/en/news/talibantakeover-40-afghan-media-have-closed-80-women-journalists-have-lost-their-jobs>". In een verslag van RSF van augustus 2022 blijkt ook dat "Afghanistan has lost almost 60% of its journalists since the fall of Kabul"⁶⁸. Uit dat verslag blijkt eveneens dat de situatie van de media er op achteruit gegaan is over het jaar 2022. De prospectie is ook niet goed, nu zelfs het respecteren van de wet op de pers van 2015 in Afghanistan de situatie niet zal kunnen keren : "Speaking on condition of anonymity, a Kabul-based journalist working for a national media outlet acknowledged that "recognition of the 2015 press law is a significant advance for journalists in Afghanistan," but said it would not suffice because the situation has deteriorated so much. He added: "Half of the journalists have left the country, most of the media still operating are in a terrible economic situation and will probably go out of business, the pressure on the media and official censorship are stifling, and the situation is even worse in the provinces than in Kabul. More than a law, we need a desire to help the media and to respect press freedom at the highest level of government, above the information and culture ministry"

Uiteraard de verschillende verslagen waarop het CGVS voortbouwt, immers aangeven dat het zeer moeilijk is om betrouwbare bronnen te hebben betreffende de situatie in Afghanistan. Het verslag van het EUAA van april 2022 bevestigt dit.

De hierboven genoemde rapporten bevestigen echter dat de veiligheidssituatie onstabiel en zeer gevaarlijk voor de bevolking blijft.

Het EASO-rapport dat gefinaliseerd werd op 8 december 2021 en gebaseerd is op bronnen tot 11 november 2021 (p. 8: In accordance with the EASO COI Report Methodology the content of this report relies on a range of different open-source material, as well as interviews with sources between 8 and 11 November 2021) stelt: "As the possibilities to cover the situation reduced, reporting on Taliban interactions with the Afghan population was limited, and in many cases tended to be 'anecdotal'. Fake news circulated¹ and social media were frequently used as a source by many reporters. Twitter was, for instance, frequently used as a source to report on Taliban policy which made it difficult to assess whether the statements were official, verify the source, and identify nuances in stated policy changes. In some cases, dubious information was even republished by major newspapers. Similarly, some fake social media accounts akin to established media spread false information as well as fake social media accounts were attributed to former and incumbent government officials. A related issue was journalists reporting from abroad who shared information on claimed atrocities and violations by the Taliban on social media. The possibilities to verify circulating information and track the original or primary sources were limited."

De informatie die thans uit Afghanistan binnen sijpelt zijn ook meer en meer gecensureerd door de de facto machthebbers en dit met name op het vlak van de mensenrechten⁷⁰ :

" Earlier in the week, Richard Bennett, the UN special rapporteur on the human rights situation in Afghanistan, said he regretted that the verification of rights abuses in Balkhab was hampered by an "information blackout, Internet [cuts.] and denial of access to media and HR monitors."

He said reports of extrajudicial killings, civilian displacement, property destruction, and other rights abuses in Balkhab are "disturbing." Patricia Gossman, the associate Asia director for Human Rights Watch, described as "alarming" reports from Balkhab, where Taliban forces reportedly carried out summary executions of detainees in retaliation for armed resistance.

She tweeted that the "Taliban should cease all such collective punishments and other war crimes and hold their forces accountable."

Amnesty International also weighed in on the clashes that first broke out last week as the Taliban deployed forces against Mujahid after parleys ended.

The watchdog called on the conflicting parties to respect the "laws of war in all hostilities and avoid harming civilians and civilian objects."

It called on the international community to pay attention to the increasing human rights violations in Afghanistan.

"As the de facto authorities in Afghanistan, the Taliban has a primary responsibility to end the attacks against civilians and ensure justice and accountability," Amnesty said in a statement on June 27."

Verzoeker meent dan ook in hoofddeel dat het niet opgaat, gelet op het gebrek aan betrouwbare informatie te stellen dat het wel goed zal gaan. Integendeel in geval van twijfel dient bescherming hem verleend te worden, of minstens afgewacht dat bijkomend onderzoek dient te gebeuren. Het is dan ook onterecht dat de CGVS verder motiveert als volgt:

"Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsverovering door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsverovering van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven"(zie bestreden beslissing).

De VN Hoge Commissaris stelt integendeel:

"Since 15 August 2021, there has been a significant decline in armed hostilities in Afghanistan with a drastic reduction in civilian casualties. At the same time, the full range of civil, political, economic, social and cultural rights of the people of Afghanistan has regressed. 65. While the Afghan people are at least spared the former intensity of armed conflict, targeted killings and summary executions of former government officials and security force personnel have continued, and civilians continue to be killed in attacks by armed groups".

De CGVS kan evenmin gevolgd worden in haar verdere analyse. De EUAA-verslag van augustus 2022 stelt dat:

"In the period between 15 August 2021 and 15 June 2022, UNAMA recorded 2 160 civilian casualties (700 killed and 1 406 injured), including 441 casualties among children (159 killed and 282 injured). The major causes of casualties were ISKP-attributed/claimed IED attacks on non-military targets (mosques, schools, public parks and public transportation) and unexploded ordnance (UXO). UN figures covering a period from mid-August 2021 to the end of 2021 indicated that suicide and nonsuicide IEDs accounted for most civilian casualties (more than 850, including nearly 300 fatalities). ERW were recorded as the second largest cause with nearly 100 casualties, most of them children. Armed clashes between the Taliban and ISKP or anti-Taliban resistance groups reportedly caused almost 20 civilian casualties72".

De High Representative/Vice-President Borrell on behalf of the European Commission heeft ook verklaard:

"The situation in Afghanistan cannot be considered safe under the current circumstances. Consequently, the EU-Afghanistan Joint Declaration on Migration Cooperation is not being implemented. Therefore, the EU is not in a position to conduct returns to Afghanistan. The Taliban-appointed caretaker cabinet should ensure the protection of fundamental rights and economic and social development of the country. The main objective of the evacuations has been to ensure the safety of EU nationals and EU local staff and their dependents. It is important to assist evacuated Afghan nationals to rebuild their lives in Europe. Counter-terrorism is among the top political and security priorities for the EU concerning Afghanistan. On 8 October 2021, the Justice and Home Affairs Council welcomed the action plan on Afghanistan presented by the EU Counter-Terrorism Coordinator(1). The assisted safe passage of vulnerable individuals and their protection in EU Member States also includes a thorough security screening. The EU works closely with regional and international partners in view of preventing the threat of terrorism from within Afghanistan, and this matter is another one of the EU's benchmarks for operational engagement with the Taliban-appointed caretaker cabinet".

Overwegende dat in de mate dat de informatie over de veiligheidsproblematiek te fragmentarisch is en de situatie van de onafhankelijke bronnen binnen in Afghanistan er duidelijk niet op verbeterde, het niet redelijk is om te spreken van een "sterke daling van het aantal burgerslachtoffers".

Dat het feit dat UNAMA zelf geen cijfers vrijgeeft bevestigt dat er desbetreffend niet de minste zekerheid is.

Dat er in de Nansen Note 2 – 22 "Het gebruik van beleidsrichtlijnen van UNHCR en het Europese Aielagentschap in Afhaanse dossiers" van 23 juni 2022 staat dat:

“Op 2 maart 2022 kondigde het CGVS aan dat er terug voldoende informatie beschikbaar was over de situatie in Afghanistan en dat het opnieuw voor alle Verzoeken om Internationale Bescherming (hierna VIBs) een beslissing kon nemen. Alhoewel het CGVS erkende dat veel Afghanen in aanmerking zullen komen voor het vluchtelingenstatuut wegens de verslechterde mensenrechtensituatie na de machtsovername van de Taliban, concludeerde het CGVS ook dat de status van subsidiaire bescherming niet langer zal worden toegekend omwille van de verbeterde veiligheidssituatie. In maart 2022 nam het CGVS meer dan 700 weigeringsbeslissingen. Op 31 maart 2022 vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna RvV) echter een nietontvankelijkheidsbeslissing van het CGVS van 10 augustus 2021. Naar aanleiding van de vernietiging van de RvV heeft het CGVS de landeninformatie geactualiseerd en het beleid verder op punt gesteld. Eind mei 2022 werd de dossierbehandeling van Afghaanse VIBs volledig hervat door het CGVS. Bij het opmaken van het nieuwe beleid heeft het CGVS niet volledig het advies gevolgd van de Hoge Commissaris voor Vluchtelingen van de Verenigde Naties (hierna UNHCR).”

Dat uit de analyse van Nansen te lezen is:

“Een analyse van de relatieve bewijswaarde van de UNHCR Guidance note van februari 2022 en de EUAA Country Guidance van april 2022 over de beschermingsnoden van Afghaanse verzoekers is bijzonder relevant nu UNHCR, in tegenstelling tot het Europees Asielagentschap, specifiek aangeeft dat er op dit moment niet voldoende informatie beschikbaar is over de situatie in Afghanistan om zorgvuldig negatieve beslissingen te kunnen nemen. Bovendien volgt het CGVS dit specifieke deel van het advies van UNHCR niet en stelt het juist dat er opnieuw voldoende informatie beschikbaar is over de situatie in Afghanistan om zorgvuldig te kunnen beslissen op VIBs.⁵² De waarde die kan worden toegekend aan de UNHCR Guidance note en de EUAA Country Guidance bepaalt in hoeverre het CGVS deze richtlijnen zal moeten volgen in individuele dossiers. Het bepaalt ook de bewijslast die op het CGVS zal rusten als het in casu zal willen afwijken van deze richtlijnen. Bij het vaststellen van de bewijswaarde van de UNHCR Guidance note en de EUAA Country Guidance met betrekking tot de beschermingsnoden van Afghaanse asielzoekers zijn de volgende elementen relevant om in overweging te nemen: (1) hoe actueel de informatie is die ten grondslag ligt aan deze specifieke richtlijnen, (2) het risico op potentiële vooringenomenheid ten gevolge van de politieke belangen die de EU lidstaten hebben bij het niet oproepen tot het bevroren van beslissingen met betrekking tot Afghaanse verzoekers, en (3) de interpretatie van de informatie zelf.”⁷⁵

Dat Nansen concludeerde dat de UNHCR Guidance Note van februari 2022 een significante bewijswaarde heeft, zwaarder dan die van de richtlijnen van het Europese Asielagentschap.

Dat het bewijslast van het CGVS bijzonder hoog is om van het advies van UNHCR af te wijken en negatieve beslissingen in Afghaanse dossiers te nemen.

Dat de informatie waarop de COI Focus Afghanistan van CEDOCA gebaseerd werd is “niet relevant noch up-to-date, accuraat of gebalanceerd genoeg. En dat het CGVS dient in elk individueel dossier de informatie aan te vullen”. Dit werd in casu niet gedaan. Verzoekende partij meent dat voor zover de Raad zou menen dat er voldoende bronnen zijn, de positie van het CGVS over het actueel geweldsniveau alsook de aard en de ernst ervan in Afghanistan niet gevolgd kan worden ook op grond van de informatie die beschikbaar is op de verschillende nieuwspagina's op de volgende websites : Human Rights Watch (<https://www.hrw.org/asia/afghanistan>), Reuters (<https://www.reuters.com/news/archive/afghanistan>), Gadhara (<https://gandhara.rferl.org/afghanistan>).

Verzoekende partij meent dat in tegenstelling tot de analyse van de CGVS recente informatie aantoont dat de veiligheidssituatie helemaal niet goed is in Afghanistan en dat een gewone burger riskeert slachtoffer te worden van het geweld, op de markt, in de moskee, op school, op de bus, enz.

Dat de aard van de incidenten niet toelaat te stellen dat enkel Taliban gevisieerd worden, nu duidelijk ook de gewone man, vrouw en kind in de straat onder de slachtoffers vallen.

Dat er dan ook minstens aanleiding is verzoeker subsidiaire bescherming te verlenen op deze grond.

4.2.2 Aangaande de socio-economische en humanitaire situatie

Verzoeker vreest ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2 b) van de Vreemdelingenwet vanwege de humanitaire en socio-economische toestand in Afghanistan. Bij een terugkeer naar Afghanistan terecht zal verzoeker komen in een situatie van extreme armoede waar hij niet in zijn elementaire levensbehoeften kan voorzien.

Met betrekking tot de huidige socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het land geconfronteerd met extreem tekorten en armoede. Het land is vernietigd. Veel mensen zijn ontheemd. Op sociaaleconomisch vlak maakt Afghanistan een ongekend economische crisis. Vóór de Taliban machtsovername bevond zich Afghanistan al in een zeer precare economische situatie veroorzaakt door ernstige droogte, de Covid-19 pandemie, het gewapend conflict. Deze situatie is verslecht geworden. De krant “La Libre” vat de situatie samen als volgt: « Appels des Nations unies Dans le même temps, les Nations unies multiplient les appels à l'aide pour la population afghane. Le 15 mars 2022, le représentant spécial adjoint à la Mission d'assistance des Nations unies en Afghanistan (Manua) rappelait que la population afghane fait actuellement face à une crise d'insécurité alimentaire et de malnutrition aux proportions inégalées. Il s'effraie du fait que 95 % de la population n'a pas assez à manger et que 23 millions de personnes souffrent sévèrement de la faim, soit la moitié de la population afghane. Plus de 13 000 nouveau-nés sont morts depuis le début de l'année 2022, de la faim ou de maladies liées à la malnutrition. »⁷⁸. De Verenigde Naties-secretaris Antonio Guterres heeft de alarmbel getrokken.⁷⁹ Volgens de Verenigde

Naties dreigt hongersnood voor 9 miljoen mensen in Afghanistan. Het is te lezen dat één miljoen kinderen van honger te sterven dreigt.⁸⁰ De humanitaire toestand in Afghanistan gaat volgens hem dramatisch achteruit.

Momenteel kent Afghanistan een ontkende socio-economische en humanitaire crisis. Het is onbetwistbaar en het zal waarschijnlijk niet verbeteren. Waarom? Om dit vraag te kunnen antwoorden, moeten we andere vragen stellen: Hoe zou deze situatie kunnen verbeteren? Hoe zou de crisis zich oplossen? Wie zou de socio-economische en humanitaire crisis oplossen? Wat zijn de noodzakelijke stappen om uit de crisis te komen? Welke middelen zijn er nodig om de socioeconomische en humanitaire crisis te resorberen? Welke factoren zijn er in de balans? Sociale wetenschappen zijn niet in staat om de toekomst te predikteren, maar ze zijn geschikt om fenomenen uit het verleden uit te leggen. Als gevolg, experts kunnen niet definitieve antwoorden geven op de voorgaande vragen over Afghanistan. In tegenstelling, kunnen we de huidige situatie in Afghanistan met de situatie van andere regio, in het verleden, vergelijken. Inderdaad, is Afghanistan niet het eerst land om een machtsovername te kennen. Het is niet het eerste land om diepe regimeverandering te kennen. Het is niet het eerste land om een socio-economische en humanitaire crisis te kennen na het eind van een oorlog.

Het Europese continent werd ook het decor van een economische en humanitaire crisis na de tweede wereldoorlog.⁸¹ Maar, in tegenstelling tot de Afghaanse situatie, hadden de Europese landen goede internationale relaties. Het is een bekend feit dat het alleen dankzij de hulp van de Verenigde Staten dat de Europese landen zich konden herstellen. De hulp van de Verenigde Staten - de Marshall plan - kwam niet zonder voorwaarden.⁸² De Verenigde Staten verplichtte Europese Landen om samen te werken, om Duitsland te includeren in het herstellingsplan van de economie.

Spanje werd uitgesloten door de Verenigde Staten plan omdat het regime van Franco niet democratische was. Afghanistan heeft een dringend nood aan iets gelijk aan een Marshall Plan - buiten twijfel. Maar, net zoals de Verenigde Staten na de tweede oorlog, de internationale gemeenschap is het land aan het verplichten om voorwaarden te respecteren om van degene hulp te genieten. Door zijn weigering om fundamentele rechten te garanderen - in het bijzonder die van vrouwen; door zijn weigering om een democratische staat op te bouwen; zijn de de-facto autoriteiten rechtstreek verantwoordelijk van de socio-humanitaire et economische crisis in Afghanistan.

Deze verergering van de humanitaire en socio-economische toestand is door de gedragingen van de nieuwe regering veroorzaakt. Het is een direct gevolg van de internationale sancties, de welke werden genomen wegens de niet-democratische aarde van de Taliban regime:

“As noted by the World Bank, interruption of international aid and disruption of trade and the banking system followed immediately after the Taliban took over the country.⁷³² Foreign grants amounting to around 8.5 billion dollars a year and covering 43 % of Afghanistan's GDP, including 75 % of public expenditures, 50 % of the budget, and around 90 % of expenditures in the security sphere, were frozen due to sanctions on insurgent movements and their leaders. Besides the largest part of the international aid, Afghanistan's currency reserves were also frozen.⁷³³ As underlined by the Secretary-General's Special Representative and Head of the UNAMA, Deborah Lyons, in November 2021, financial sanctions, which paralysed Afghanistan's economy, were the primary cause for 'the dire humanitarian situation 'in the country'.⁷³⁴(...)

According to a projection for the period between November 2021 and March 2022, the number of Afghans in IPC Phase 3 or above was predicted to increase to 22.8 million, which is nearly a 35 % increase compared to the same period in 2020. The reasons behind the deterioration in food access were reported to comprise climate conditions (droughts), high food prices, international sanctions, increasing unemployment, and 'possibly increased displacement'.⁷⁴⁰⁸³

Inderdaad zijn miljarden Afghaanse tegoeden momenteel bevroren in het buitenland.⁸⁴ De internationale gemeenschap weigert om aan de Taliban toegang tot de tegoeden te geven zo lang de Taliban weigeren om scholen toegankelijk voor meisjes te maken, en een inclusief regering te formeren.⁸⁵

Dringend internationale humanitaire hulp alleen is geleverd. Zo lang scholen gesloten zijn voor meisjes en het Taliban regering niet inclusief is, alleen beperkte humanitaire hulp geleverd zal worden. Zonder de aanvaarding van de voorwaarden van de internationale gemeenschap door de Taliban zal deze situatie blijven. De beperkte dringend internationale humanitaire hulp is ontoereikend om in de vitale behoeften van de Afghaanse bevolking te voorzien. De nieuwe Afghaanse regering weigert de voorwaarden van de internationale gemeenschap te accepteren, als gevolg komt de humanitaire hulp niet, noch de Afghaanse tegoeden. Deze situatie blijft sinds de machtsovername.

Tegelijkertijd is de administratieve en technische capaciteit van de Taliban zeer beperkt. Als gevolg worden basisdiensten door de overheid niet verleend. De Hoge Commissaris voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties riep op de internationale gemeenschap om de noden van Afghanistan te lenigen.⁸⁶ Dit is ook een direct gevolg van het autoritaire regime van de Taliban. Inderdaad zijn vele voormalige regeringsambtenaren het land ontvlucht of zijn ze ondergedoken door vergelding⁸⁷ door de Taliban. Andere ambtenaren werden verplicht te stoppen met werken, bijvoorbeeld vrouwen⁸⁸.

Dit, gekoppeld met het gebrek aan financiële middelen (door het niet aanvaarden van de door de internationale gemeenschap gestelde voorwaarden) heeft als gevolg dat basisdiensten door de overheid niet worden verleend. Het personeel krijgt geen salaris.⁸⁹ Het tekort aan ambtenaren en financiële middelen is een direct consequentie van de regels door de Taliban gesteld.

Gestaagd werkloosheid is ook een direct consequentie van het autoritaire regime van de Taliban. Werkloosheid veroorzaakt armoede en verhindert mensen te voorzien in basisbehoeften zoals voedsel en onderdak. Ter herinnering verbieden de Taliban vrouwen te werken.⁹⁰ Bovendien zijn veel beroepsactiviteiten zoals muzikant, make-up artiest, kapster, schoonheidsspecialist, enz. verboden.⁹¹ Uit een recent rapport van een internationale organisatie blijkt dat de prognoses zeer pessimistisch zijn wat betreft het sociaaleconomische herstel in Afghanistan in de toekomst, met name vanwege het gebrek aan continuïteit in het onderwijs voor meisjes en het werk van vrouwen:

“Une nouvelle étude sur l'économie afghane démontre qu'en l'absence de continuité dans l'éducation des filles et le travail des femmes, les perspectives de redressement du pays restent sombres.

Cette étude intitulée *Afghanistan Socio-Economic Outlook 2023 (Perspectives socio-économiques pour l'Afghanistan, 2023)* publiée ce jour à Kaboul par le Programme des Nations Unies pour le développement (PNUD) expose en détail comment la production économique s'est effondrée de 20,7 % en Afghanistan après le retour au pouvoir des talibans en 2021. Ce choc sans précédent a maintenu l'Afghanistan au rang des pays les plus pauvres du monde.

En dépit des signes timides de reprise, tels qu'un taux de change relativement stable, une augmentation des exportations, une demande croissante de main-d'œuvre et une inflation modérée, on estime que le PIB a encore diminué de 3,6 % en 2022.

« Un afflux soutenu de l'aide extérieure, qui a représenté 3,7 milliards de dollars en 2022, a permis d'éviter l'effondrement total de l'Afghanistan », a affirmé Abdallah Al Dardari, Représentant résident du PNUD en Afghanistan.

L'Organisation des Nations Unies (ONU) a fourni 3,2 milliards sur les 3,7 milliards de dollars alloués à l'Afghanistan au titre de l'aide extérieure en 2022. L'aide de l'ONU a bénéficié directement, sous une forme ou une autre, à quelque 26,1 millions d'Afghans, tout en contribuant à stabiliser le taux de change, à freiner l'inflation et à améliorer d'autres indicateurs économiques. Ce nouveau rapport prévoit que le PIB de l'Afghanistan pourrait progresser de 1,3 % en 2023 si le montant de l'aide extérieure était maintenu à 3,7 milliards de dollars. Cependant, les perspectives de reprise économique restent faibles et insuffisantes à long terme, surtout si le pays est privé de l'aide extérieure en raison des politiques restrictives des talibans.

« Il n'y aura pas de reprise durable sans la participation active des femmes afghanes à l'économie et à la vie publique, ce qui comprend la mise en œuvre de projets humanitaires et de sauvegarde des moyens de subsistance », a déclaré Kanni Wignaraja, Directrice régionale du PNUD pour l'Asie et le Pacifique. « Seule une continuité sans faille dans l'éducation des filles et les possibilités de travail et d'apprentissage offertes aux femmes peut nourrir l'espoir de réaliser de réels progrès »⁹².

Indien buitenlandse economische hulp uitblijft, voorspelt het PNUD een sombere toekomst voor Afghanistan, dat een van de armste landen ter wereld zou kunnen worden:

“Le nouveau rapport du PNUD analyse l'impact potentiel d'une hypothétique réduction de l'aide sur l'économie afghane. En se basant, à titre indicatif, sur une réduction de 30 % de l'aide extérieure actuellement fournie, qui passerait ainsi de 3,7 milliards à 2,6 milliards de dollars, le PNUD prévoit une contraction supplémentaire de 0,4 % du PIB national qui placerait l'Afghanistan au bas du classement des pays les plus pauvres du globe.

L'étude note que les Afghans appauvris ont déjà pris des mesures extrêmes pour assurer leur survie. « certains ont été contraints de vendre leur maison, leur terre ou des actifs générateurs de revenus. D'autres ont eu recours à des pratiques affligeantes de marchandisation des membres de leur propre famille, en faisant de leurs enfants des ouvriers et de leurs filles des épouses », souligne le rapport.

« L'Afghanistan est au bord d'un effondrement économique, exacerbé par la prise du pouvoir par les talibans en août 2021. Les effets de la pandémie suivis d'une extraordinaire contraction de 20,7 % de l'économie nationale et d'une sécheresse inhabituellement grave ont entraîné des pertes d'aliments, de moyens de subsistance et d'accès aux services de base », a déclaré Achim Steiner, Administrateur du PNUD dans une récente déclaration. « Seule la fourniture continue de l'aide internationale et de services de base à des millions d'Afghans a empêché l'effondrement total du pays ».

Le rapport révèle que le nombre de personnes vivant dans la pauvreté est passé de 19 à 34 millions entre 2020 et 2022. « En cas de réduction de l'aide extérieure cette année, l'Afghanistan qui se trouve au bord du précipice pourrait tomber dans l'abîme », a ajouté Abdallah Al Dardari en guise de mise en garde⁹³. »

Dit heeft geleden tot de huidige humanitaire crisis. De Taliban zijn overwegend verantwoordelijke voor de huidige extreme precarie situatie.

De dramatische humanitaire en socio-economische toestand is een direct gevolg van de keuzes die het Taliban-regime heeft gemaakt. De algemene precarie socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is dus overwegend door de gedragingen van de nieuwe de facto regering veroorzaakt. De ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2 b) van de Vreemdelingenwet is dus veroorzaakt door actoren in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

In een zeer recent arrest besloot Uw Raad:

“In tegenstelling tot de summiere analyse van de verwerende partij in de aanvullende nota, blijkt uit wat voorafgaat dat in deze stand van zaken op basis van de bijgebrachte rapporten en landeninformatie niet kan uitgesloten worden dat de huidige precarie socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend te wijten is aan gedragingen van de taliban. De door de beide partijen voorgelegde rapporten

bevatten indicaties van gedragingen van de taliban die een ontwrichtend effect kunnen hebben op de reeds precare socio-economische omstandigheden. De Raad brengt in herinnering dat de algemene precare socio-economische en humanitaire situatie in 93 Idem.

Afghanistan niet uitsluitend door gedragingen van actoren zoals aangegeven in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dient veroorzaakt te zijn om onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te vallen, maar wel overwegend. Voorts geeft de landeninformatie die door de verwerende partij bijgebracht wordt, duidelijk aan dat deze rapporten met enige terughoudendheid dienen gelezen te worden daar het zeer moeilijk is om relevante en adequate informatie te vinden omtrent het beleid van de de-factoregering in Afghanistan.

Verscheidene rapporten geven aan dat er een groot verschil bestaat tussen wat de de-factoregering in Afghanistan zegt en uiteindelijk doet. In deze brengt de Raad in herinnering dat als de humanitaire crisis in Afghanistan na verder onderzoek inderdaad vergelijkbaar blijkt te zijn aan de situatie in het arrest Sufi en Elmi en aldus overwegend te wijten is aan handelingen van actoren, dan valt dit onder artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.” Er dient te worden opgemerkt, als benadrukt door Nansen in de Note van 23 juni 2022 reeds geciteerd:

“de COI Focus van Cedoca geen enkele informatie bevat met betrekking tot de sociaaleconomische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan. Nochtans heeft de RvV in de uitspraak van 31 maart 2022, nr. 270.813, specifiek onderzoeksmaatregelen bevolen met betrekking tot de humanitaire crisis in Afghanistan. De summiere analyse van het CGVS, gebaseerd op onder andere het rapport van het Europees Asielagentschap van januari 2022,⁸² was immers niet voldoende om na te gaan of een verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan terecht zal komen in een situatie van extreme armoede waar zij niet in haar elementaire levensbehoeften kan voorzien.”

Aangezien de beschikbare informatie is de verzoekende partij van mening dat artikel 48/4 b) van de Vreemdelingenwet toegepast moet worden en als gevolgd de subsidiaire bescherming aan verzoeker moet worden verleend.

Zou Uw Raad beslissen dat er niet genoeg informatie is over het beleid van de de facto regering in Afghanistan en het verband met het huidige humanitaire en socio-economische crisis, vraagt verzoeker U met eerbied, de bestreden beslissing te vernietigen om zijn dossier opnieuw voor het CGVS te sturen en dit punt verder te onderzoeken.

Zou Uw Raad niet tot de conclusie komen dat de huidige dramatische humanitaire toestand het gevolg van de Taliban regering beslissingen is, en als gevolgd artikel 48/4 b) niet van toepassing is, zijn we van mening dat België verplicht is, in toepassing van het EVRM, de nodige maatregelen te nemen om enige schending van de rechten bevat in artikelen 2 en 3 van het EVRM te vermijden, ongeacht dat de schending veroorzaakt wordt door een overheidsactor of door een particulier. Aangezien deze gevaarlijke veiligheidssituatie, socio-economische situatie en humanitaire situatie is verzoeker bang om onderwerp te worden op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in Afghanistan.

Artikel 2 van het EVRM wijdt het recht op leven toe. Deze recht wordt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna “EHRM”) beschouwt als één van de meest fundamentele rechten.

Inderdaad, het EHRM beoordeelt dat:

“Het bekrachtigt een van de fundamentele waarden van democratische samenlevingen die samen de Raad van Europa vormen. We moeten de bepalingen dus erg interpreteren” (EHRM, MacCann Farrel t. Verenigd Koninkrijk, 27 september 1995, verzoekschrift n° 18984/91, §147).

Artikel 3 van het EVRM bevat de absolute recht geen foltering of vernederende en/of onmenselijke behandelingen te ondergaan. Artikel 3 EVRM voorziet geen enkel uitzondering⁹⁶ en verplicht de staten de nodige maatregelen te nemen om enige schending van deze recht te vermijden, ongeacht dat de schending veroorzaakt word door een overheidsactor of door een particulier.⁹⁷ Zo beoordeelde de Raad van State in een arrest 96.643 dd. 19 juni 2001 dat artikel 3 EVRM, de lidstaten verplichtte het recht die door deze bepaling beschermt wordt niet te schenden maar ook de schendingen ervan te voorkomen (CE, n° 96.643, 19 juni 2001, Adm. Publique, 09/2001, 154 – 155).

De eerbiedigen van beide fundamentele rechten – artikelen 2 en 3 van het EVRM – hebben als gevolg at de Staat verplicht is na te gaan of een door haar genomen maatregel niet in strijd is met het recht op leven en het verbod aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen (Cass. 16 maart 2000, in T. Vreemdelingenrecht, 2001, vol. 24 en in Jaarboek Mensenrechten 1998 – 2000, p. 31).

Het is de taak van de verwerende partij om grondig en zorgvuldig na te gaan of een asielzoeker een risico loopt op een schending van de rechten voortvloeiende uit artikelen 2 en 3 van het EVRM in zijn land van herkomst (EHRM, MSS c. Belgique et Grèce, 21 januari 2011 Y c. Russie, 4 december 2008 ; Saadi c. Italie, 28 februari 2008 ; Vilvarajah et autres c. Royaume-Uni, 30 oktober 1991 ; Cruz Varas et autres c. Suède, 20 maart 1991).

Daarom, moet de verzoeker bescherming krijgen onder artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.”

2.3.2. De verwerende partij legt op 17 april 2024 een aanvullende nota neer waarin zij haar analyse van de veiligheidssituatie en de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, alsook van het risico ingeval van verwestering actualiseert. Zij verwijst daarbij naar de volgende landeninformatie:

- EUAA COI Query “*Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*” van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf;
- EUAA “*Country Guidance: Afghanistan*” van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>;
- EUAA “*Afghanistan Security Situation*” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf;
- EASO “*Afghanistan Country Focus*” van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf;
- EUAA “*Afghanistan – Country Focus*” van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-2/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf;
- EUAA “*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf;
- EASO “*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*” van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif_;
- EUAA “*Afghanistan: Targeting of individuals*” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf;
- UNAMA, “*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*” van juni 2023, beschikbaar op <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan>;
- COI Focus “*Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*” van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf.

2.4. Beoordeling van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 48/3 van de vreemdelingenwet

2.4.1. Verzoeker verklaart door de taliban te worden vervolgd omwille van zijn vroegere job bij Kam Air en omwille van het werk van zijn broer als tolk voor de Amerikanen. Voor de samenvatting van verzoekers vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting door verzoeker niet wordt betwist.

Wat betreft het persoonlijk onderhoud dient opgemerkt dat de *protection officer* bij aanvang van het onderhoud verzoeker heeft gezegd dat hij moest aangeven wanneer hij iets niet verstond of de tolk niet goed begreep, zodat dit zou kunnen uitgeklaard worden (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 1). Verzoeker bevestigde bij aanvang van het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk dat hij de tolk goed begreep (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3). Verzoeker heeft aan het einde van zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS aangegeven dat hij alle redenen voor zijn verzoek om internationale bescherming heeft kunnen geven, dat hij de tolk begrepen heeft en dat alle vragen duidelijk waren (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 22-23). Er blijkt niet dat er zich vertaalproblemen zouden hebben voorgedaan tijdens het persoonlijk onderhoud, of dat deze de impact zouden hebben gehad op verzoekers verklaringen. Uit lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt niet dat er zich communicatieproblemen hebben voorgedaan die het verloop van het onderhoud zouden hebben beïnvloed. Gelet op wat voorafgaat kan redelijkerwijs worden aangenomen dat de overlevering van de verklaringen op betrouwbare wijze is verlopen. Aldus kan worden vastgesteld dat de informatie en verklaringen verkregen tijdens het procedureverloop voor de DVZ evenals in het kader van verzoekers onderhoud op het CGVS betrouwbaar zijn en in aanmerking kunnen worden genomen voor wat betreft de beoordeling van verzoekers verzoek om internationale bescherming.

Blijkens de motivering in bestreden beslissing hecht verweerder geen geloof aan verzoekers asielrelaas. De belangrijkste elementen van deze motivering zijn als volgt:

- i. de problemen van verzoeker en zijn broer omwille van hun werk bij Kam Air zijn niet aannemelijk:
 - o De verklaringen over dreig telefoons en dreigbrieven zijn niet geloofwaardig.
 - o Verzoeker stelt dat de taliban dagelijks zijn broer belden vanaf het moment dat hij bij Kam Air begon te werken tot de aanslag, en dreigden met problemen als zij hun werk niet stopten of

taken voor hen uitvoerden. Het is vreemd dat zijn broer niet eerder alarm sloeg en dat de taliban pas na meer dan een jaar hun dreigementen uitvoerden.

- Verzoeker vermeldde de dreigbrieven niet spontaan tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS. Hij noemde de dreigbrieven niet tijdens de bespreking van zijn problemen in Afghanistan, noch bij vragen over de bedreigingen. Pas na confrontatie met eerdere verklaringen bij de DVZ, meldde hij de dreigbrieven.
- Verzoeker heeft geen inhoudelijke kennis over de dreigbrieven; hij weet niet wat erin stond, heeft dit nooit nagevraagd bij zijn familie en weet niet hoeveel brieven er zijn gestuurd. Gevraagd waarom hij niet aan zijn vader of broer vroeg wat in de brieven stond, antwoordde hij dat het geen nut had en dat hij jong was en zijn vader hem niet wilde belasten. Het is vreemd dat verzoeker aangeeft jong te zijn en zijn vader hem niet wilde stresseren, terwijl hij al werkte bij Kam Air en het belangrijk was om op de hoogte te zijn van de problemen.
- Verzoeker weet niet waar de dreigbrieven zijn. Hij denkt dat ze bij zijn vader zijn, maar heeft niet nagevraagd wat er met de brieven is gebeurd.
- De bomaanslag op het kantoor wordt niet aannemelijk gemaakt:
 - Verzoeker heeft weinig informatie over de aanslag. Hij heeft geen documenten hierover en kan geen namen van slachtoffers noemen. Hij weet ook niet precies hoeveel slachtoffers er waren, maar schat “*twee mensen vermoord en 5 of 6 gewond geraakt.*”
 - Verzoeker verklaarde eerst dat K. in het kantoor was en N. op de luchthaven toen de bomaanslag plaatsvond, maar zei later dat N. gewond raakte bij de aanslag. Hij verklaarde ook dat K. en N. verantwoordelijk waren voor het poetsen van het kantoor, maar later gaf hij aan dat ze ook chauffeurs waren.
 - Verzoeker blijft zeer vaag. Hij kan niet aangeven hoeveel tijd na de aanslag ze naar Kandahar verhuisden en kon ook geen indicatie geven. Dit is opmerkelijk, gezien de impact van de gebeurtenis: er vond een aanslag plaats op zijn werkplek en zijn familie moest hun woonplaats verlaten.
- Over de problemen met de taliban nadat zijn gezin naar Kandahar en later naar Kabul verhuisde:
 - Hij stelt dat dezelfde taliban die hen in Uruzgan bedreigden, hen ook in Kandahar vonden. Gevraagd hoe ze hen in Kandahar gevonden hebben, antwoordt hij vaag dat de taliban een groot netwerk van spionnen hebben en het telefoonnummer van zijn vader in de apotheek hebben gevonden. Bovendien waren de taliban volgens zijn verklaringen al op de hoogte dat zijn broer voor de Amerikanen was gaan werken.
 - Verzoeker verklaarde dat drie gewapende taliban hem overdag probeerden te ontvoeren, maar weggingen nadat hij terugvocht. Het is vreemd dat drie gewapende mannen er niet in slaagden hem te overmeesteren. Hij zegt dat ze hem lieten gaan omdat hij terugvocht, hoewel hij zwaar gewond raakte. Op basis van de foto's en het medisch document is het echter onmogelijk af te leiden hoe en wanneer deze verwondingen zijn opgelopen.
 - Verzoeker verklaart dat de taliban rond de machtsovername naar zijn huis kwamen en naar hem vroegen. Dit haalde hij niet spontaan aan, maar pas na confrontatie met zijn eerdere verklaringen bij de DVZ. Hij kan niet aangeven hoeveel taliban naar zijn huis kwamen en verklaart specifiek dat hij dit niet aan zijn vader heeft gevraagd. Zijn gebrek aan informatie over dit bezoek toont een desinteresse in zijn asielrelaas en ondermijnt zijn geloofwaardigheid. Bovendien geeft hij aan dat de taliban niet eens binnenkwamen, wat vreemd is aangezien ze naar hem op zoek waren; men zou verwachten dat ze zouden controleren of hij zich niet in het huis verschool.
- Bijkomende opmerkingen over tewerkstelling bij Kam Air die de geloofwaardigheid verder aantasten:
 - Kam Air is een privébedrijf; dus verzoeker was nooit tewerkgesteld voor de voormalige Afghaanse overheid.
 - Verzoeker noemt P. K. als oprichter en eigenaar van het bedrijf, maar dit is de zoon van oprichter Z. K..
 - De badge die verzoeker toont is geldig tot mei 2016, terwijl hij aangeeft tot eind 2016, begin 2017 gewerkt te hebben en nooit een andere badge gehad te hebben.
 - Verzoeker heeft geen informatie over het lot en de huidige situatie van zijn voormalige collega's bij Kam Air.

- ii. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij, wegens de job van zijn broer als tolk, problemen kent:
- Verzoeker heeft weinig informatie over de job en documenten van zijn broer, die op de luchthaven van Kandahar samewerkten met de special forces en als tolk mee op missies ging naar Helmand en Kandahar.
Verzoeker geeft aan dat zijn broer nooit anekdotes heeft gedeeld over zijn werk en dat hij daar ook nooit naar heeft gevraagd.
 - Verzoeker dient een foto in van een medaillon waarop 'Operation Enduring Freedom' staat vermeld, maar het enige dat hij hierover kan zeggen is dat zijn broer het kreeg *"omdat hij goed gewerkt heeft, altijd op tijd was en zijn taken goed heeft gedaan."*
 - Verzoeker dient een aantal originele certificaten in, maar weet niet precies van welke missies deze afkomstig zijn.
 - Verzoeker dient slechts een kopie van de werkbadge van zijn broer in en geeft aan dat zijn vader alles heeft gestuurd wat hij bij zich had.
 - Verzoeker heeft weinig informatie over de vervolgingsfeiten ten aanzien van zijn broer. Hij geeft aan dat zijn broer in 2018 werd verwond en in 2021 werd vermoord.
 - Over de aanslag van 2018 weet verzoeker enkel dat zijn broer in Durakhi, Kandahar was en dat twee mensen een aanslag pleegden met een motorfiets waarbij hij gewond raakte. Hij denkt dat zijn broer samen was met twee collega's van de luchthaven, maar is niet zeker. Bij verdere vragen zegt verzoeker dat zijn broer vertelde dat ze met de motorfiets naar hem kwamen en hem daarna sloegen. De foto's van de verwondingen tonen echter snijwonden. Dat verzoeker niet zou weten dat zijn broer neergestoken was en dat zijn broer dit niet zou vertellen, is vreemd.
 - Verzoeker vertelt niet doorleefd over het incident waarbij zijn broer om het leven kwam. Hij verklaart enkel: *"Hij is buiten het huis gegaan en ze hebben hem daar geschoten en dan mijn vader is naar beneden gekomen en hij heeft gezien en ook andere mensen zijn erbij gekomen en we hebben gezien dat hij was vermoord."* Hij voegt toe dat zijn broer in de autoparking werd neergeschoten.
 - Hij kan enkel aangeven dat zijn broer in 2021 is gestorven, maar weet niet in welke maand. De dood van zijn broer is nochtans een impactvolle gebeurtenis en verzoeker geeft aan dat hij naar de begrafenis is gegaan.
 - Verzoeker legt geen enkele foto of document voor omtrent het overlijden of de begrafenis van zijn broer.
 - Verder blijkt nog:
 - Uit informatie blijkt dat bepaalde personen die vroeger tot de ANSF behoorden, te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen over de vervolging van zijn broer toont verzoeker de problematische situatie waarin deze laatste zich volgens zijn verklaringen bevond, niet aan.
 - Familieleden van personen die tot de ANSF behoorden, kunnen in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bijvoorbeeld wanneer de taliban op zoek zijn naar die persoon of wanneer er bepaalde redenen zijn voor wraak op deze persoon en zijn familie. Verzoeker haalt geen dergelijke zaken aan. Een dergelijke reden wordt niet aangetoond.
 - Indien er omwille van de voormalige job van zijn broer gevaar zou zijn voor zijn gezinsleden, is het vreemd dat enkel verzoeker het land diende te verlaten en dat zijn jongere broer en vader pas twee maanden later het land verlieten. Verzoeker legt geen foto's of documenten voor omtrent hun huidige verblijfplaats, hoewel hier tijdens het persoonlijk onderhoud expliciet naar gevraagd werd.
- iii. Ten derde is verzoekers gedrag niet te rijmen met een nood aan internationale bescherming.
- Na aankomst in de EU passeerde verzoeker verscheidene landen zonder een verzoek om internationale bescherming in te dienen of af te maken. Dit ondermijnt de gegrondheid van zijn vrees voor vervolging of ernstige schade, aangezien van iemand die daadwerkelijk risico loopt verwacht mag worden dat hij zo snel mogelijk bescherming zoekt bij de bevoegde autoriteiten.
 - In Bulgarije en Oostenrijk gaf verzoeker een ander geboortjaar op, namelijk 2003 in plaats van 1996 zoals in België. Geconfronteerd hiermee verklaart hij dat hij een foute datum opgaf omdat hij daar niet wilde blijven en verder wilde reizen. Het opgeven van een valse geboortedatum toont weinig medewerking met de procedure en ondermijnt zijn algemene geloofwaardigheid aanzienlijk.
- iv. Documenten:
- Wegens de hoge corruptiegraad kunnen documenten in Afghanistan eenvoudig worden verkregen of nagemaakt. Kopieën van documenten kunnen daarnaast makkelijk bewerkt worden door middel van knip- en plakwerk, waardoor de bewijswaarde hiervan sowieso laag is.
 - Verzoekers taskara, paspoort, de taskara van zijn broer, het diploma van zijn moeder en de familiefoto's vormen hoogstens een begin van bewijs van zijn identiteit en familieband.

Verzoeker voert aan dat hij de vragen van het CGVS naar beste vermogen heeft beantwoord en uitgebreid heeft toegelicht waarom zijn profiel past binnen de gestelde criteria. Hij bevestigt het door hem ingediende vluchtrelaas en verzoekt om het voordeel van de twijfel. Met betrekking tot het motief waarom de taliban gedurende meer dan een jaar bedreigingen uitten maar geen actie ondernamen, betoogt verzoeker dat dit een subjectieve appreciatie is. De Raad merkt op dat het toch opmerkelijk is dat de taliban gedurende een jaar één à twee keer per dag verzoekers broer telefonisch bedreigden, wat een intensieve vorm van bedreiging is. Het is dan ook merkwaardig dat zij ruim een jaar wachtten alvorens actie te ondernemen. Daarnaast gaat verzoeker voorbij aan het feit dat ook wordt opgemerkt dat verzoekers broer, ondanks de voortdurende en intensieve dreiging, geen actie heeft ondernomen. De Raad beoordeelt deze vaststellingen eveneens als opmerkelijk en sluit zich hierbij aan.

Met betrekking tot de dreigbrieven voert verzoeker aan dat hij steeds heeft benadrukt dat de dreigbrieven niet persoonlijk aan hem waren gericht, maar via de imam van het dorp aan zijn vader werden overhandigd. Uit het dossier blijkt echter dat verzoeker wel melding heeft gemaakt van de dreigbrieven bij de dienst Vreemdelingenzaken, terwijl hij dit tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS niet spontaan heeft vermeld. Verzoeker werd echter uitdrukkelijk gewezen op zijn medewerkingsplicht en de noodzaak om alles te vertellen. De bestreden beslissing werd dan ook terecht genomen op basis van het feit dat verzoeker deze dreigbrieven niet noemde bij het bespreken van zijn problemen in Afghanistan (NPO, p. 8), noch toen expliciet werd ingegaan op de bedreigingen zelf (NPO, p. 11). Het is pas na confrontatie met zijn eerdere verklaringen dat hij meldt dat er inderdaad dreigbrieven werden verstuurd. De Raad vindt het opmerkelijk dat verzoeker in een context waarin hij meer ruimte en spreektijd kreeg om zijn zaak uiteen te zetten en waarin expliciet vragen werden gesteld over de aard van de bedreigingen, dit niet heeft vermeld.

Verzoekers betoog over het beknoptere karakter van het onderhoud bij de DVZ is dan ook niet relevant, aangezien verzoeker wel degelijk melding heeft gemaakt van de dreigbrieven bij de DVZ. Verder doet verzoeker geen afbreuk aan het feit dat hij geen inhoudelijke informatie heeft over deze dreigbrieven en het niet nuttig heeft geacht dit aan zijn vader of zijn broer te vragen. Hieruit blijkt een gebrek aan interesse of betrokkenheid bij de ingeroepen vervolgingsfeiten. Verder betwist verzoeker ook niet dat hij niet weet waar de dreigbrief zich momenteel bevindt.

Met betrekking tot de aanval op het kantoor voert verzoeker aan dat hem niet kan worden verweten dat hij geen bewijs kon overleggen, gezien de aanval meer dan vijf jaar geleden plaatsvond en verzoeker sindsdien het slachtoffer was van rechtstreekse aanvallen, zijn broer werd vermoord, hij gedwongen vluchtte uit het land en zijn familie naar Pakistan vluchtte na bedreigingen. Hij meent dan ook dat hem niet kan worden verweten dat hij niet precies meer weet wanneer de aanval op zijn voormalige werkplek plaatsvond. De Raad merkt op dat met betrekking tot de bewijslast kan worden verwezen naar het bovenstaande. Hoewel de bewijslast moet worden geïnterpreteerd in het voordeel van de verzoeker, mag niet worden vergeten dat verzoeker geen bewijs heeft overgelegd. In dit geval moet worden nagegaan of het voordeel van de twijfel kan worden toegekend.

Zoals bepaald in artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet, moet worden vastgesteld dat verzoeker er niet in slaagt om accurate en gedetailleerde informatie te verstrekken over de gebeurtenissen rond de bomaanslag. Bovendien weerlegt hij niet dat hij tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over welke collega's aanwezig waren tijdens de aanval. Zo verklaarde hij dat N. gewond raakte bij de aanslag, terwijl later bleek dat N. op dat moment op de luchthaven was. Verzoeker kon ook niet aangeven hoeveel tijd er verstreken was tussen de aanslag en zijn verhuizing naar Kandahar, zelfs niet bij benadering. De Raad merkt op dat dit een ingrijpende gebeurtenis betreft en dat van verzoeker mag worden verwacht dat hij hierover enige concrete informatie kan verstrekken.

Verzoeker meent dat hij met de voorgelegde medische attesten een begin van bewijs heeft geleverd van de vervolging. Hij gaat echter voorbij aan het feit dat uit het medisch attest niet kan worden opgemaakt hoe de littekens en verwondingen zijn opgelopen. Bovendien wordt het medisch attest beoordeeld in de context van verzoekers verklaringen. Verzoeker weerlegt niet dat het opmerkelijk is dat dezelfde taliban-leden hem zowel in Kandahar als in Uruzgan hebben bedreigd. Ook waar hij verklaarde dat de taliban hem thuis zochten, wordt opgemerkt dat verzoeker dit wel bij de DVZ heeft verklaard, maar dit niet spontaan heeft vermeld tijdens het gesprek met het CGVS, maar pas nadat hij hiermee werd geconfronteerd. Verzoeker kon niet aangeven hoeveel taliban-leden naar zijn huis kwamen en heeft dit ook niet aan anderen gevraagd. Het is ook opmerkelijk dat de taliban niet zijn binnengekomen, gezien ze specifiek naar verzoeker op zoek waren. Ook de opmerkingen over zijn tewerkstelling bij Kam Air worden niet weerlegd. Kam Air is geen overheidsorganisatie. Verzoeker kon ook niet de juiste oprichter en eigenaar van het bedrijf noemen en de badge die hij toonde was slechts geldig tot mei 2016, terwijl verzoeker beweert tot begin 2017 daar te hebben gewerkt. De Raad is het eens met het CGVS dat van een luchtvaartmaatschappij mag worden verwacht dat ze strikt omgaat met de regelgeving met betrekking tot hun personeel. Verder heeft verzoeker ook geen informatie verstrekt over zijn voormalige collega's bij Kam Air. Op basis van deze overwegingen oordeelt de Raad dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat zijn broer problemen met de taliban had vanwege zijn beweerde tewerkstelling bij Kam Air.

Met betrekking tot zijn broer betoogt verzoeker dat er onvoldoende rekening werd gehouden met de culturele context van Afghaanse familierelaties. Verzoeker benadrukt dat hij niet veel contact had met zijn broer toen hij aan zijn nieuwe baan in Kandahar begon. Hij wijst ook op het feit dat hij op dat moment zelf persoonlijke problemen had, waardoor hij niet veel aandacht kon besteden aan zijn broer. Hij wijst er ook op dat de familie van verzoeker naar Pakistan vluchtte om aan de taliban te ontsnappen. De Raad merkt op dat ook na de verhuizing verzoeker nog een gezin vormde met zijn broer. Verzoeker heeft meerdere jaren met zijn broer samengewoond, dus het is opmerkelijk dat verzoeker geen enkele anekdote kon vertellen over het werk van zijn broer. Verzoeker toonde een foto in een medaillon met de vermelding "*Operation Enduring Freedom*", maar kon hierover geen duidelijke verklaring geven, hoewel hij beweerde deze van zijn broer te hebben gekregen. Ook over de vervolgingsfeiten zelf kon verzoeker niet verder gaan dan te verklaren dat zijn broer in 2018 gewond raakte en in 2021 werd vermoord. Met betrekking tot de beschrijving van de aanval in 2018 verklaarde verzoeker dat zijn broer door de taliban was geslagen, maar legde vervolgens foto's neer waarop snijwonden te zien waren. Verzoeker heeft hier geen verklaring voor gegeven. Ook over het incident waarbij zijn broer om het leven kwam, blijft verzoeker vaag. Verzoeker kan niet aangeven in welke maand zijn broer is overleden. Gezien het hier om een ingrijpende gebeurtenis gaat, mag worden verwacht dat verzoeker een tijdsindicatie kan geven. Verzoeker heeft ook geen fotobewijs geleverd van het overlijden of de begrafenis van zijn broer. Ook hier moet worden vastgesteld dat verzoeker slechts vage verwijzingen maakt en geen coherente verklaringen aflegt. Verder weerlegt verzoeker niet dat familieleden van personen die tot het Afghaanse regeringsleger behoorden, in bepaalde omstandigheden te maken kunnen krijgen met vervolging, maar hij vermeldt geen dergelijke omstandigheden. Ook wordt niet gedocumenteerd door verzoeker dat zijn familie naar Pakistan is gevlucht. Verzoeker weerlegt ook niet dat het vreemd is dat hij het land moest verlaten, terwijl zijn jongere broer twee maanden langer in Afghanistan bleef. Verder heeft verzoeker geen begin van bewijs geleverd met betrekking tot de huidige verblijfplaats van zijn familie, waardoor zijn verklaringen vaag blijven.

Gelet op deze elementen treedt de Raad het CGVS bij dat verzoeker evenmin aannemelijk maakt dat hij vreest voor vervolging vanwege de tewerkstelling van zijn broer bij het Afghaanse leger.

Opdat het voordeel van de twijfel kan worden toegekend, is vereist dat verzoeker een oprechte inspanning doet om zijn verzoek te staven en alle beschikbare elementen voorlegt, dat zijn verklaringen aannemelijk en samenhangend zijn, en dat ze niet in strijd zijn met algemene en specifieke relevante informatie. Dit is in dit geval niet het geval.

Zoals eerder opgemerkt, zijn verzoekers verklaringen inconsistent en zijn zijn antwoorden oppervlakkig en ontwijkend wanneer gevraagd wordt naar concrete details van de gebeurtenissen die tot zijn vlucht hebben geleid. Verzoekers verklaringen worden dan ook niet aanvaard.

Wat betreft de verdere negatieve indicaties vermeld in de bestreden beslissing, waar verzoeker aanvoert dat hij valse verklaringen heeft afgelegd in Oostenrijk en Bulgarije uit angst voor een slechte behandeling, merkt de Raad op dat dit slechts negatieve indicaties zijn met betrekking tot verzoekers algemene geloofwaardigheid, die de bovenstaande vaststellingen niet wijzigen.

Alles in overweging genomen, acht de Raad het vluchtrelaas van verzoeker en zijn vrees voor vervolging niet geloofwaardig.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet.

2.4.3. In het verzoekschrift wordt tevens gewezen op verzoekers vrees wegens (gepercipieerde) verwestering.

Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", December 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", December 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het ‘Taliban General Directorate of Intelligence’ (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa’s over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, “*Afghanistan security situation*”, August 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 41 ev.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo’s hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden.

Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 45-48 en EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een *mahram*. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het *de facto*-ministerie in Kabul (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*” van 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en ‘*hudud*’- en ‘*qisas*’-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft 'zina' – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. 'Zina' is één van de 'hudud'-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van 'zina' en dat het moeilijk is cijfers te vinden voor van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke 'hudud'-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA "Afghanistan security situation", August 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA "Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022", p. 17).

UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een *de facto*-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 130).

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, *ad-hoc*-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht", juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23-24 en EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht", juni 2023, p. 44).

In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de "geloofsethiek en denkwijze" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, "Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada", 8 December 2021 in EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 53-55; "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", p. 148-149; COI Focus Afghanistan, "Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023", p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, "Afghanistan: targeting of individuals", August 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe *de facto*-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, "Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023", p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 55).

Bronnen geven ook aan dat individuen die als "verwesterd" worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als "verraders" of "ongelovigen".

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 51, EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

(1) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(2) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van ‘zina’ kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA “Country Guidance” wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA “Country guidance: Afghanistan”, januari 2023, p. 21 en 72-79). De actualisatie van de landeninformatie door middel van de aanvullende nota van de commissaris-generaal doet niet anders besluiten.

In casu voert verzoeker aan dat hij reeds enige tijd in Europa verblijft. De Raad wijst erop dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat het gaat om verwesterd gedrag dat op een godsdienstige of politieke overtuiging is gebaseerd en dat het bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag verwacht worden dat hij dit opgeeft indien hij hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren, als uiting van een politieke of religieuze overtuiging. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke. Verzoeker duidt nergens *in concreto* aan dat er in zijn hoofde sprake zou zijn van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen.

Verzoeker is een volwassen man geboren in 1996 en wiens vormende jaren zich in Afghanistan hebben afgespeeld. Blijkens zijn verklaringen is verzoeker uit Afghanistan vertrokken in 2021. Bij zijn vertrek uit Afghanistan was verzoeker reeds 25 jaar oud. Het komt aan verzoeker toe om aan te tonen dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Door louter te verwijzen naar zijn verblijf van bijna twee jaar in België, maakt verzoeker geenszins concreet aannemelijk dat hij om deze reden zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd. Hij komt immers niet verder dan te verwijzen naar de algemene situatie in Afghanistan, zonder evenwel concreet te duiden op welke wijze deze elementen zouden duiden op persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Waar hij stelt dat hij werkt en dat hij zich in België heeft kunnen integreren, brengt hij geen concrete, persoonlijke elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat zijn verblijf in België zich in zijn hoofde heeft uitgestrekt voorbij hetgeen kan worden verwacht van een vreemdeling die in het kader van zijn lopende procedure om internationale bescherming in België verblijft naar persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. De Raad wijst erop dat verzoeker nog familie heeft in Afghanistan (twee zussen; NPO, p. 8) en dat uit het voorgaande is gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn voorgehouden problemen met de taliban. Verzoeker kan zich desgevallend bij

zijn familie in Afghanistan informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban.

Verzoeker maakt dus niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal worden gezien als iemand die de sociale normen niet respecteert en als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en dat hij in die zin een risico loopt om te worden vervolgd. Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn. In zoverre verzoeker wijst op het risico dat hij als verwesterde Afghaan loopt tijdens zijn terugreis naar zijn regio van herkomst, dient erop gewezen dat dergelijk betoog niet dienstig is nu noch de bestreden beslissing, noch onderhavig arrest een beslissing tot terugkeer of verwijdering inhoudt. Het loutere gegeven dat men zou weten van waar verzoeker exact terugkeert, doet verder geen afbreuk aan wat hierboven wordt uiteengezet, met name dat verzoeker een daadwerkelijke, noch een toegeschreven verwestering aannemelijk maakt, alsook dat niet blijkt dat hij in de specifieke negatieve aandacht zou staan van de taliban. Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kan echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen, blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld. Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging. Voor het overige komt verzoeker in zijn verzoekschrift niet verder dan te verwijzen naar en citeren uit diverse landeninformatie zonder deze informatie op concrete wijze te betrekken op zijn persoonlijke, individuele situatie.

Gelet op hogerstaande motieven, bevestigt de Raad de overwegingen van de commissaris-generaal met betrekking tot de vluchtelingenstatus. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet

2.5.1. Juridisch kader artikel 48/4 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit: a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, dit wil zeggen realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf twee van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.5.2. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hij zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b, van de Richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling. Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waardoor de actor-vereiste eveneens is vervuld. De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid.

Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen van of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Hierbij wordt nog volledigheidshalve aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij eerder aangaf dat zijn moeder, drie broers, drie zussen, nog in Afghanistan verblijven (gehoorverslag CGVS, p. 7-8).

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

2.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsebepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de Richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

De belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjshir en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan.

NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive*

Devices (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 31).

Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als "*verminderd*" en "*bepikt*". ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (*incl.* de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 32-34).

In de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 825 veiligheidsincidenten, *i.e.* '*incidents with at least one recorded fatality*', over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panjshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "*gevechten*", 994 als "*geweld tegen burgers*", en 477 als "*explosies/geweld op afstand*" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde de UCDP 781 incidenten waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 30).

UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 36).

In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 29-30).

In Kaboel werden door UCDP 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 34).

ACLED registreerde in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgelateerd geweld in de provincie Kaboel, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kaboel. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal '*armed clashes*', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met

meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *"Country Guidance Afghanistan"* van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Uruzgan. De Raad stelt vast dat voor de provincie Uruzgan geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor dient te worden geconcludeerd dat de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *"Country Guidance Afghanistan"* van januari 2023.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juni tweeduizend vierentwintig door:

C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT